

ZAŠTO NEOKATEKUMENIMA KAŽEMO „NE“

Ove godine neokatekumeni su izbačeni iz četrdeset peruanskih župa (časopis *Događanja*¹, 27/3/2010; časopis *Gospa od Božanske ljubavi*², godina 78., br. 4, travanj 2010., str. 7.). Mons. Meryn Alban Alexander, cliftonski biskup, 2002. godine zabranio je širenje Neokatekumenskog puta u svojoj biskupiji. Već u ožujku 1994. taj isti biskup dekretom je odredio dvanaest mjeseci strogih restrikcija Pokretu: zabranio je svaku daljnju katehezu, uskršno bdijenje te subotnju euharistiju odvojenu od ostalog dijela crkvene zajednice. Krajem 1996. u cliftonskoj biskupiji objavljeni su rezultati ankete o Pokretu koju je pokrenuo biskup, a provela komisija na čelu s Tomom Millingtonom (članom Lord Chancellors's Departmenta). Anketa je provedena na osnovi razgovora s članovima pokreta, župnicima, svećenicima i župljanima. Zaključci nisu bili baš ohrabrujući za Kikove sljedbenike: Neokatekumenski put u župe nije unio novu životnost, nego štoviše, podjele i štete nastale zbog uvođenja neokatekumenskog iskustva u župu i u zajedništvo s biskupom (Adista, 2002, *Neokatekumeni i Ujedinjeno Kraljevstvo*³). 2008. Dijecezansko sjemenište „Redemptris Mater“ koje su u japanskom Takamatsu vodili neokatekumeni zatvoreno je i premješteno u Rim. Svih tih godina bilo je slučajeva da su pojedine župe prekinule svoje odnose s neokatekumenima.

NEOKATEKUMENI TKO SU? NJIHOVO „VJEROVANJE“ ŠTO MISLITI O NJIMA?

PRETPOSTAVKE

Kiko, običan laik, ljude uvjerava da ga je prožeo Duh Sveti, ali njegovu religioznu filozofiju prožimaju modernističke i protestantske ideje koje su u razdoblju održavanja sabora

i nakon njega počele širiti duh raskola. Kiko je počeo evangelizirati, a da mu za to nitko nije dao ovlasti. Upoznaje Carmen Hernández (diplomiranu inženjerku kemije koja je nekoliko godina djelovala na *Misionarskom institutu Isusa Krista*⁴) i njih dvoje (1964.-1967.) sastavljaju „kerigmatsko-katehetsku“ sintezu za koju tvrde da je inspirirana II. Vatikanskim saborom te da se temelji na jedinstvu Božje riječi, liturgije i iskustva zajedništva koje će biti doktrinarna osnova budućeg Neokatekumenskog puta.

On sam tvrdi: „Pročitavši knjige poput onih francuskih znanstvenika, dobili smo potvrdu onoga što nam je Bog poklonio i pokazao preko siromašnih“ (*Smjernice za skupinu katehista za fazu obraćenja*⁵, 1972., časopisi 1999., str. 8). Čini se da Kiko zapravo reciklira stare pogreške i doktrine u sklopu hermeneutike prekida, koje je Crkva već osudila, a koje on širi zahvaljujući, kako kaže, nadahnuću dobivenom od Duha Svetoga. Jasno je da mu je kao inspiracija poslužio Nizozemski katekizam i dva teksta (koje katehisti dobivaju kao priručnik) protestantskog teologa Bonhoefera: *Običan život*⁶ i *Dugi red*⁷ (don Elio Marighetto, *Tajne neokatekumenskog puta*⁸, naklada Segno, 2001., str.19).

Drugi autor koji je na njega izvršio snažan utjecaj jest Farnès, vrlo moderan teolog, kojega je otkrila Carmen, a u svojim katehezama citirao Kiko.

ČINJENICE

Ne želimo ni o kome ni o čemu donositi sudove, ni o osobama ni o osobnim pričama. Ovdje u obzir uzimamo **samo nauku i ideje nekoliko puta ponovljene u različitim publikacijama**, što isključuje

pretpostavke da stvari izdvajamo iz konteksta. Nas zanima jedino istinitost onoga što se poučava, dakle, objektivne istine neokatekumenskog pseudo-nauka. Drugo nas ne zanima. Naše je propitivanje isključivo doktrinarno, objektivno i temelji se na rečenome, doživljenome i onome što pripadnici Neokatekumenskog puta zagriženo brane. Nije tu riječ o teološkim finesama, već o pogreškama usmjerenim protiv vjere, riječ je o herezama koje je Crkva (a ne naravno mi!) već prije oštro osudila. Običan je vjernik dužan svaki ponuđeni nauk provjeriti u odnosu na doktrinu Katoličke Crkve. Ako se Učiteljstvo Crkve već prije dosta vremena izričito i opetovano izjasnilo protiv određenih grješaka, vjernik je jednostavno dužan i ima pravo te grješke utvrditi i odbaciti. Mnogi stječu dojam da su neokatekumeni neka vrsta sekte (E. Zoffoli, *Istina o Neokatekumenskom putu*⁹, naklada Segno, 1996., str. 331.-332.), sekte optužene da provodi pranje mozga i utemeljene na sinkretizmu katolicizma, protestantizma, judaizma i gnosticizma. (Sinkretizam je pokušaj miješanja ili spajanja heterogenih

elemenata iz nauka koji su različiti, međusobno suprotstavljeni i nepomirljivi). Kao primjer sinkretizma dovoljno je uzeti Anglikansku crkvu koja se prema van još nekako čini katoličkom, ali je

¹ *Avvenire*

² *La Madonna del Divino Amore*

³ *Neocatecumenali e regno unito*

⁴ *Istituto Missioneras de Cristo Jesús*

⁵ *Orientamenti alla equipe di catechisti per la fase di conversione*

⁶ *Vita comune*

⁷ *Sequela*

⁸ *I segreti del cammino neocatecumenale*

⁹ *La verità sul cammino neocatecumenale*

njezin nauk protestantski. II. vatikanski sabor izričito je odbio sinkretizam (AG, br. 15; Ivan Pavao II., *Redemptoris missio*, br. 50).

Kiko je običan laik, teološki neškolovan i neupućen, tako da svojevolumno zauzima stav proroka i predstavlja se kao „spasitelj“ i pokretač nove istinske crkve! Dok optužuje Katoličku Crkvu da je monolitna, stvorio je nedodirljivu skupinu u kojoj je sve predodređeno i utvrđeno do najmanjih sitnica. Optužuje Crkvu za robovanje ritualima, a i sam je stvorio uniformni i jednoglasni obred te liturgiju koja se uvijek odvija na isti način (don Elio Marighetto, citat, str. 31-32). Još gore je to što je **u svezi svoje osobe napravio pravi kult**, što je pak logična posljedica uzdizanja i slavljenja samog sebe, pri čemu se izdavao ako ne za jedinog osnivatelja crkve, a ono za osobu bez koje Crkve ne bi bilo. **Neokatekumenski put se predstavlja kao isključiv i jedini put spasenja, kao jedina prava crkva, a katehista kao jedini koji udjeljuju milost** itd., a to stvara sektaštvo, idolatriju, fanatizam, tupost, jednom riječju, stvarnost koja je dovoljna samoj sebi, izolirana i paralelna s Katoličkom Crkvom (don Gino Conti, *Otkrivena tajna*¹⁰, naklada Segno. str. 27.; str. 230.).

PARALELNA CRKVA

1) ZLOPORABA NEOKATEKUMENSKIH KATEHISTA

Paralelna crkva suprotstavljena onoj izvornoj

A) Umbrijski biskupi svojedobno su izrazili svoju zadržku naspram **uloge katehista** i njihova vođenja takozvanih „skrutinija“, na kojima se ponašaju gotovo poput ispovjednika tijekom javnih ispovijedi, s ljudima koji nemaju obvezu čuvanja sakramentalne tajne (*Pastoralna poruka o neokatekumenskim zajednicama*, 2. ožujka 1986., br. 2). Valja izbjeći opasnost **puta koji je paralelan** s onim kojim ide župna zajednica i koji usisava svu energiju i povlači se u samog sebe (isto, str.) Nikako se ne smije isprazniti nedjeljna misa na kojoj se trebaju spojiti sve grupe. Svoja misna slavlja neokatekumeni mogu imati u tjednu. (isto, str. 5.)

B) Brešanski biskup, Bruno Foresti svojedobno je u svojem priopćenju Svećeničkom vijeću, IX. skupština, iznio kako su oni koji su napustili Put tvrdili da su u neokatekumenskoj zajednici uočili: 1) **pesimističnu viziju svijeta** (luteranskog tipa prema kojoj je čovjek isključivo utjelovljenje grijeha te da u njega ne može prodrijeti milost koja će mu vječno ostati strana. 2) **ozračje psihološkog podjarmljivanja** (ako član Puta ne sluša katehistu, ne sluša samog Boga. Često se osobama prijete Božjom kaznom ako ne slijede Put ili ga napuste. 3) **stanovito ozračje isključivosti** (spasenje čovjek može naći jedino u neokatekumenskoj zajednici! I kao kod svih sekta, to se postiže uzurpiranjem uloge Crkve i uvjerenjem da su oni, neokatekumeni, jedina istinska crkva i jedini pravi kršćani. 4) **poistovjećivanje neokatekumenske zajednice sa samom Crkvom** (nijedna skupina, nijedan pokret, čak ni svi oni zajedno, ne mogu zamijeniti otajstvo Katoličke Crkve i težiti tomu da budu jedino njezino ostvarenje: 5) **stanovito nepoštivanje tuđe religioznosti**

(smatra se da od Duha Svetoga potječe isključivo pseudo-duhovnost neokatekumenske skupine). Nema sumnje da Kiko i Carmen krivo navode ljude na uvjerenje da se Crkva potpuno poistovjećuje s Neokatekumenskim putom (*Smjernice za skupinu katehista*, str. 28.-29.; str. 32.-35., str. 269.-270.).

Po mišljenju biskupa Forestija srž problema su:

a) metode i sadržaji neokatekumenske kateheze
b) sadržaj i ispravnost neokatekumenske liturgije
c) religijska arhitektura u crkvama u kojima su neokatekumeni uhvatili korijenje. Čini se da kod neokatekumena prevladava fundamentalističko čitanje Biblije (fideizam), utemeljeno na protestantizmu kao jedinoj stvarnosti koja čovjeku omogućava susret s Bogom! Nema tradicije, Učiteljstva, službenih crkvenih dokumenata. Katehezom usmjerenom samo na Bibliju lako se može manipulirati. Sama Biblija oduvijek je bila zahvalan materijal protestantima i svim drugim sektama. Autentična kateheza, vodeći pritom računa o kontekstu, mora crpiti snagu iz svih izvora: iz tradicije, Učiteljstva, Biblije, liturgije, crkvenih otaca, života i učenja svetaca, iz zdrave teologije i crkvenih naučitelja, pa i iz same povijesti Crkve, kako je to navedeno u „Obnavljanju kateheze“. Osim toga, takozvani svjetovni svećenik-neokatekumen (župnik ili kapelan) doživljava se kao predstavnik samo nekih, a ne svih. On sluša katehiste iz neokatekumenskog pokreta, a ne one koji su mu legitimno i izravno nadređeni. U praksi tako nastaju **dvije vrste klerika i dvije vrste biskupije**, često, suprotstavljene. S jedne strane pokret je (ali samo izvanjski) privržen legitimnim pastirima (vođama) Crkve, a s druge strane vodi paralelan život, s paralelnom unutarnjom organizacijom, s katehezom i pastirima paralelnim s onima u Katoličkoj Crkvi.

Laičke službe predstavljene u neokatekumenskim zajednicama

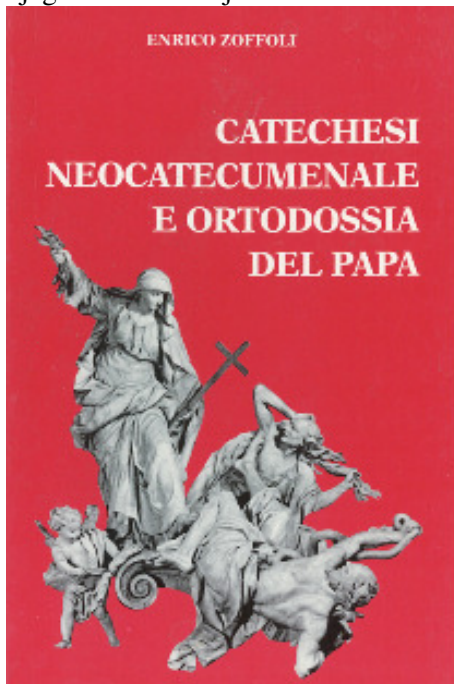
¹⁰ *Un segreto svelato*

zasjenjuju **svećeničku službu**, a još više **biskupsku službu**. Nije jasan odnos između katehista i svećenika. Postavlja se pitanje:

1) TKO PRIPREMA KATEHISTE ZA NEOKATEKUMENAT?

2) PREMA KOJIM KRITERIJIMA IH ZAJEDNICA BIRA I UZ KOJE GARANCIJE?

Također se mora postaviti pitanje: Na osnovi kojih se sadržaja katehista izobražavaju? Oni ne upotrebljavaju Katekizam odobren od Crkve niti na njemu temelje svoju katehezu... Neokatekumenski put ne poziva se na katekizam Talijanske biskupske konferencije pa su biskupi dovedeni u situaciju da *in binaco* potpisuju sve ono što se odredi ili napravi u tim zajednicama, u skladu s projektom koji je biskupima nepoznat i koji se odnosi isključivo na pokretače tog projekta i na njihove sljedbenike. Neokatekumenski put, kojim njegovi pripadnici idu prema strogoj shemi, stvara ozračje odvajanja i sektaštva, i zato što njegovi članovi brkaju neokatekumensku zajednicu s pravom crkvenom zajednicom (*List brešanske biskupije*, LXXVII¹¹, br. 1/1987.). Na tom Putu zapravo je glavni cilj napamet naučiti Kikove tekstove i njegovu filozofiju. Velika šteta

nastala je stvaranjem paralelne, nove, različite, alternative crkve u kojoj je

Kiko neokatekumenima istinski „otac“, a katehista-laici postaju pravi biskupi-prezbiteri. Tako se događa da i u kulturalnom smislu skupina u potpunosti zaokuplja svog člana koji je prisiljen ograničiti se samo na ono što naučava skupina i pozivati se samo na vođe Puta. Često katehista članovima zabranjuju čitanje velikih duhovnih učitelja i tekstova o životu i učiteljstvu svetaca i svetica uz obrazloženje da je riječ o „idolatriji znanja“, dakle, čistom intelektualizmu. A doista je smiješno tvrditi da je idolatrija želja da se pročitaju „Spovijesti“ sv. Augustina ili pak „Život sv. Terezije Avilske“!

C) Biskup iz Vicenze, mons. Pietro Nonis, u pismu o Neokatekumenskom putu upućenom župnicima (18/12/1996) tvrdi:

a) da se Put mora predstavljati samo kao jedna od ponuđenih mogućnosti

b) da su neokatekumenski svećenici ovisniji o vođi Puta nego o biskupu.

D) Kardinal Silvio Piovaneli svojedobno je u pismu upućenom svećenicima firentinske biskupije 25. ožujka 1995. izjavio: „Ne može postojati samo neokatekumenska župa, kao što ne može postojati samo karizmatička, samo fokolarinska ili pak samo ona u kojoj su svi „kursiljisti“. Osim toga, katehista i župnikovi suradnici ne mogu svi biti isključivo neokatekumeni (nedopustiva je kolonizacija od strane neokatekumena!).

E) U pastoralnoj noti Biskupskoj konferenciji za laikat (*Laička društva*

*unutar Crkve*¹², 1994.) precizira se da je „biti članom Crkve“ nešto sasvim drukčije od toga da se „bude Crkva“. Otajstvo Crkve daleko je veće od pojedinih kršćana i od svake skupine. Ni sve skupine zajedno ne mogu iscrpiti otajstvo crkve. „Svaka skupina ima svoja usmjerenja i odabire koji su neizbježno parcijalni i relativni“ (Pastoralna nota Talijanske biskupske konferencije, *Kriteriji eklezijalnosti skupina, pokreta i udruge*, 22. svibanj 1981., str. 22.).

F) Roditelji koji su neokatekumeni svoju djecu trebaju slati na župni vjeronauk (biskup grada Foligna, mons. Bertoldo, 11. kolovoz 1995., u pismu neokatekumenskim svećenicima).

G) Kardinal Salvatore Pappalardo 22. veljače 1996. objavljuje svoja razmišljanja o Neokatekumenskom putu u kojima između ostaloga izjavljuje: Sâm Put nije Crkva... Jasna je sakramentalna uloga svećeničke službe u odnosu na katehiste“.

H) Biskupska konferencija pokrajine Puglie, u *Pastoralnoj noti prezbiterima*, 1. 12. 1996. kaže: Formativne smjernice „Put“ i njegovi instrumenti koriste se na autonoman način i nisu u skladu sa pastoralnim planovima Talijanske biskupske konferencije i dijeceze... U pogledu uloge svećenika tako **nastaju teškoće kad zajednicu vode katehista laici...** „Put“, kao i svaka druga zajednica, mora se koristiti Katekizmom Katoličke crkve, temeljnim dokumentom, „Obnavljanjem kateheze“ te drugim izdanjima *Katekizma za kršćanski život* odobrenog od Talijanske biskupske konferencije... Putujući **katehista laici i oni koji su na lokalnoj razini odgovorni za Put trebaju se pozivati na vršitelje svećeničke službe, biskupa, prezbitere i đakone – te njih priznavati kao autoritet jedinstvenog Svećeničkog reda...** Svećenik (koji započinje Neokatekumenski put) ne može se usporediti s nekim koji još nije

¹¹ *Rivista della Diocesi di Brescia*

¹² *Le aggregazioni laici nella Chiesa*

„započeo taj put.“; on može biti prisutan na nekim dijelovima Neokatekumenskog puta, ali ne u potpunosti, tako da u drugi plan potisne pastoralnu ulogu koja mu je dodijeljena.

LAIČKA IDOLARIJA

CRKVA ČIJI SU ČLANOVI ISKLJUČIVO LAICI

2) IZJEDNAČAVANJE SVEĆENIČKE SLUŽBE I SLUŽBE VJERNIKA-LAIKA

U neokatekumenskoj praksi, kao i u protestantskoj vjeri, sakrament reda ne postoji, nego postoji samo sakrament krštenja te su svi članovi crkve laici; prezbiter (bivši svećenik) običan je laik koji predsjedava zajednici, kao u protestantskom svijetu.

3) TAKOZVANI KATEHISTI SAMIMA SEBI DAJU AUTORITET KOJI JE JEDNAK ONOM ČLANOVA CRKVE HIJERARHIJE ILI JE VEĆI OD NJEGA

Na taj način remeti se izvorna struktura Katoličke Crkve. Autoritet koji katehisti sebi prisvajaju i pridaju dok tumače Bibliju (često uz objašnjenja „učini sam“) i upravljaju tuđim savjestima, stvara ozračje terora, slama već ionako krhku ličnost nekih vjernika i izaziva reakcije koje ponekad vjernika potpuno udaljuju od

vjere. Ti pseudo- katehisti uvjereni su da su primili Duha Svetoga te tako dobili posebnu zadaću, štoviše, posebne moći. Takozvani katehisti zapravo se smatraju važnijim od svećenika: uloga katehiste u neokatekumenskim skupinama jest da bude vođa te skupine, a ne da bude svećenik. Neokatekumeni su uvjereni da su „dah Duha Svetoga“, tvrde da govore „nadahnuti Duhom Svetim“, a zapravo napamet nauče i **poput papagaja ponavljaju** Kikovu filozofiju: već četrdeset godina se u svim neokatekumenskim zajednicama diljem svijeta ponavljaju uvijek iste stvari, koje su naučene napamet i uvijek se iznova koriste na svakom novom početku. Poznato je da se prije svake „misije“ neokatekumeni sastaju i čitaju Kikove skice, uče ih napamet i potom ih ponavljaju poput kazetofona. „**Nemamo svećenike koji bi bili drukčiji od ostalih zato što u naše ime uspostavljaju vezu s Bogom.**“ Jer naš svećenik, koji se zauzima za nas, jest Krist. Budući da smo mi njegovo Tijelo, **mi smo svi svećenici**: istina je da to svećeništvo dolazi do punog izražaja **u služenju, a ima nekoliko braće koji su svećenici-služitelji (poslužitelji svećeništva), vršitelji svećeničke službe** (*Smjernice za skupinu katehista*, str. 56.-57.). Prezbiter **vrši svoju službu u ime svih nas, govori u ime zajednice okupljene na misnom slavlju.**

Mi smo svi svećenici, mi smo Tijelo Isusa Krista, na ovom svijetu moramo izvršiti svoje poslanje; vidjevši nas,

svijet će upoznati Boga. **Prezbiter je vršitelj naše svećeničke službe**, to je vrlo važno; u ime okupljene zajednice prezbiter vrši svećeničku službu kao što svi mi ispunjavamo neku zadaću. U ime okupljene zajednice naše molitve upućuje Gospodinu“ (*Smjernice skupini katehista za uvođenje u molitvu*, str. 55.). Ovi krivi Kikovi stavovi o katoličkom svećeništvu mogu se ispraviti koristeći se ispravicima koje je Komisija kardinala osnovana od Pape Pavla VI. osnovala za Nizozemski katekizam, jer njegove su pogreške iste!“ Tako će se izbjeći umanjivanje važnosti svećeničke službe koja svećenika razlikuje od općeg svećeništva vjernika, i to ne samo po svojem stupnju nego i po svojoj biti (L.G. br. 10 – *Napuci za obred euharistijskog otajstva*¹³, 25. 5. 1967., br. 11) Valja voditi brigu da se opisivanjem svećeničke službe bolje osvjetljava **posredovanje svećenika između Boga i ljudi**, ne samo u propovijedanju njegove riječi, ostvarivanju kršćanskog zajedništva, podjeli sakramenta, nego **prije svega u prinošenju euharistijske žrtve** u ime cijele Crkve (LG 28 i PO 2 i 13) ... Biskupska služba je zadaća koju mu nije dodijelio narod nego sam Bog. ... „U novom Nizozemskom katekizmu sve se treba prikazati tako kao da se Papa i biskupi u svojoj službi naučavanja **ne smiju ograničiti na objedinjavanje i potvrđivanje onoga što vjeruje cijela zajednica vjernika.** ... **Hijerarhijsko svećeništvo u svojem dostojanstvu nadmašuje svećeništvo po krštenju, dakle, svećeništvo zajednice vjernika.** Identitet svećenika je nov u odnosu na identitet svih kršćana ... Njegovo uranjanje u Kristovo otajstvo nov je i poseban... **Dok je svećenik u Crkvi, on je istodobno i ispred nje.**“ (*Napuci za službu i život prezbitera*¹⁴, br. 6.-7.; br. 10; br. 12; br. 14). U neokatekumenskim zajednicama svećenik **nije pastir i vođa zajednice** (Kongregacija za kler, *Napuci* 4. 8. 2002.). Svećenik je lišen konkretne funkcije vođe, pastira, duhovnog oca,

¹³ Istruzione sul culto del Mistero Eucaristico

¹⁴ Direttorio per il ministero e la vita dei presbiteri

lišen je obveze rasuđivanja o izvornosti karizme, jednom riječju, rasuđivanja o izvornom i postojanom Očinstvu. Sve te stvari prisvaja neokatekumenska zajednica, i što je posebno zaprepašujuće, takozvani katehisti. Zapravo se tako stvara neka vrsta novog svećenstva, svećenstva

koje je drukčije od katoličke tradicije i suprotno njoj. Na temelju kojeg autoriteta Kiko zadire u otajstvo prezbitera (*Smjernice*, str. 193.) koji zapravo odgovora isključivo biskupu i Svetoj Stolici? Na temelju kojeg autoriteta donosi zakone o dijelovima Sakramenta? (*Smjernice*, str. 194.) ili općenito o liturgiji koja je isključivo u nadležnosti Svete Stolice? (II. vatikanski sabor, br. 22)

POVOLJNA KLIMA I SUUČESNIŠTVO

U razdoblju nakon Sabora zavlada je kultura koja je pogodovala rastu i širenju neokatekumena, to je razdoblje širenje hermeneutike prekida, doktrinarnih devijacija, pogrešnih i dvoznačnih teologija, zlorabe liturgije, neposlušnosti prema crkvenoj hijerarhiji, u čiteljstvu i tradiciji. Razdoblje je to biblicizma i jednostranog tumačenja Biblije, kompromisa s pomodnim političkim ideologijama, svećenika i svećeničkih osoba koja su odustala od svog poziva. Laicizam je postao nova religija. Tvrdilo se da je svećenik samo čovjek poput svakog drugog, uzdizala se i slavila apsolutna izjednačenost, slavila se pobuna i poricanje, kršenje svih pravila,

sumnjalo se i odbijalo svaki autoritet itd.

1) U tom razdoblju i poslije njega počelo se izjednačavati svećeničke osobe i laike, što je protestantiziralo veliki broj katolika. U protestantskom konceptu vjere **svećenik je samo predstavnik naroda**, tek „primus inter pares“. Svećenik se može usporediti s običnim „kaplarom“ koji se od drugih njemu jednakih razlikuje po činu. U protestantskom slavljenju mise **misu slavi svećenik koji je izjednačen s narodom**, njegova je jedina zadaća da predsjedava okupljenoj euharistijskoj zajednici u mjeri u kojoj svećenik ipak postupa na specifičan način, ali **kao predstavnik naroda**, on je, dakle, **odabran od onih koji sudjeluju u euharistiji**. Odmah poslije svete pričesti, koja je na protestantskoj misi samo spomen, pastor će sjesti i svojim primjerom vjernike potaknuti da učine isto. Odmor poslije zajedničke večere (!) Luther je želio da se sveta pričest daje na dlan kako bi time naznačio da nema razlike između svećenika i laika i iz istog je razloga molio „Ispovijedam se“, molitvu koju mole i svećenik i okupljeni na euharistijskom slavlju.

2) U katoličkoj vjeri svećenik postupa „u ime Krista“, dakle, „**umjesto Krista**“. Snagu posvećivanja ima samo svećenik, a ne narod. (DZ 1764). Posveta se ne izgovara u ime prisutnih vjernika nego u ime Isusa Krista, od samog Isusa. Svoje usne i svoj glas u trenutku posvećenja svećenik posuđuje našem Gospodinu. Svećenik, koji je za to posvećen, vodi misno slavlje i prinosi žrtvu, a ne narod, ne vjernici okupljeni u euharistijskom slavlju: «Si quis dixerit, illis verbis: “Hoc facite” etc. Christum non instituisse Apostolos sacerdotes, aut non ordinasse, ut ipsi alii que sacerdotes offerent corpus et sanguinem suum: anathema sit» (Can. 2.; Dz, 949).

3) U novoj ideji misnog slavlja katolička teološka mišljenja su se približila i opasno izjednačila sa protestantskim idejama. Američki luteranski pastor Luther D. Reed, koji

već trideset pet godina predaje liturgiju na Teološkom fakultetu u Filadelfiji, svojedobno je napisao: „Trenutni liturgijski pokret u Rimokatoličkoj crkvi nije ništa drugo nego zakašnjeli pokušaj aktivnog i inteligentnog uključivanja laika u misu, tako da vjernici misle kako misu mogu slaviti zajedno sa svećenikom“ (Luther D. Reed. *Lutheranska liturgija*, str. 234.). U Latinskoj Americi, u komentarima B.A.C. nailazimo, nažalost, na protestantske koncepcije: „... **misu slavi Božji narod, a ne vršitelj svećeničke službe...**“ (*Nuevas normas ...*, str. 77.). „Mnoštvo vjernika okupljeno u misnom slavlju **djelo je svih nas.**“ Svi su kršteni i sudjeluju u jedinstvenom Kristovu svećeništvu. Svi su ispunjeni Duhom Svetim...“ Ta ritmična i harmonična struktura omogućuje **da otajstvo slave svi okupljeni vjernici, a ne samo svećeničke osobe ili dio vjernika.** (*Nuevas normas...*, str. 54.). „Kada se okupe kršteni, svi oni vrše svoje svećeništvo krštenja. **Nakon što su prošla stoljeća u kojima je slavljenje svete mise bilo nešto pridržano samo vršiteljima svećeničke službe, stvari možemo staviti na svoje mjesto. Božji narod – i to cijeli – svećenički je narod...** Iz Božjeg naroda u načelu **proizlaze služitelji svećeničke službe:** nakon njih dolaze biskupi, svećenici i đakoni, predodređeni za to sakramentom, i sve druge svećeničke osobe, glazbenici, poslužitelji itd... **svi oni moraju pridonijeti boljem slavljenju općeg svećeništva**“ (*Nuevas normas...*, str. 142.-143.). Takva kriva koncepcija svećeništva pustila je korijenje u narodu.

4) Naš Gospodin Isus Krist glavni je „sacerdos“ na svim misama, dok je svećenik sporedni „sacerdos“, poslužitelj i instrument. S druge **strane narod ne sudjeluje u misi na isti način na koji u njoj sudjeluje svećenik** (SC, br. 47.-48., LG br. 10a, 11b), sudjelovanje naroda u misi ne odvija se na istoj razini na kojoj se odvija sudjelovanje svećenika koji vodi euharistijsko slavlje.

No neokatekumenima se euharistija ne predstavlja kao čin slavlja u kojem se narod ujedinjuje **nego se okupljeni na euharistijskom slavlju predstavljaju kao subjekt koji slavi misu isto kao i svećenik.**

U svakom takvom produbljivanju uvijek treba točno naglasiti tko prinosi žrtvu kako ne bi ispalo da narod ima istu snagu svećeničkog reda kakvu ima svećenik. Poštovana braćo, svom stadu jasno trebate objasniti **da sudjelovanje vjerničkog naroda u misi ne znači da i oni imaju snagu svećeničkog reda** (*Mediator Dei*, Pio XII.). Treba pravilno predstaviti opće svećeništvo laika i izbjegavati usporedbe, ali se isto tako ne smije šutjeti o tomu da je Božji narod, dakle, laici, podložan hijerarhijskom svećeništvu.

SINKRETIZAM U STRUKTURI

A) Na neokatekumenskim okupljanjima neprestano se govori o svećenicima, o kleru, te se tvrdi da ono u dvije tisuće godina nije mnogo toga napravilo. Crkvi se predbacuje da je u svemu pogriješila. Živi se i njeguje klima omalovažavanja i umanjanja vrijednosti zadaće služenja hijerarhijskog svećenstva stvarajući tako paralelnu crkvu, crkvu sa svojim paralelnim učiteljstvom i svojim pastirima. Zapravo se kultivira laička idolatrija, uzdižu se laici i tako stvara laički fanatizam (*Smjernice za skupinu katehista za fazu preobraćenja*, str. 372., str. 173., str.

204.). Prema neokatekumenskom katekizmu Kikova je riječ apsolutna i nju valja slušati, dok svećenici ništa ne razumiju. Razaranje povjerenja u svećenike i utuvljivanje u glavu da jedini učitelji vjere, suci karizme, jedni koji imaju i mogu dati Duha Svetoga jesu takozvani „katehisti“, koje zato treba bespogovorno slušati, šteti Crkvi, prikazuje ju u potpuno krivom svjetlu i pretvara u grotesknu karikaturu istinske Crkve. Ako svećenik koji sudjeluje na njihovim konvivencijama primijeti da su neke interpretacije Biblije teološki neprihvatljive, nitko ga ne sluša, jer neokatekumeni smatraju da su istinite jedino riječi katehiste-laika. Put je nalik na zatvorenu kutiju: tko u nju uđe pretvara se u robota. Po mišljenju neokatekumena svi svećenici mentalno su opterećeni, imaju teške seksualne komplekse jer nisu oženjeni (*Smjernice*, str. 86.) te bi ih trebalo sažalijevati jer im sadašnje stanje u Crkvi ne dopušta da otkriju sebe kao grešnike (*Obnova prvog krsnog skrutinija*, str. 2.). Katehisti koji su članovi Puta predstavljaju biskupe (*Obnova prvog krsnog skrutinija*, 34.-35.) koje treba bespogovorno slušati (*Smjernice*, str. 353.) jer oni prosuđuju o vjeri svoje braće (*Obnova prvog krsnog skrutinija*, str. 45.).

B) S Neokatekumenskim putom Bog želi stvoriti „novu crkvu“, „crkvu koja je znak“ budući da nije više ona postojeća (*Obnova prvog krsnog skrutinija*, str. 59.-60.). Crkvu čine samo odabrani (*Obnova prvog krsnog skrutinija*, str. 34.). Mora se roditi nova crkva koja neće biti prozelitistička (*Smjernice*, str. 83.-86.). Kad Put dođe u neku župu njezin župnik nestane, osim ako nije dovoljno snažna ličnost. Župnik se svodi na izbljedjelu i sporednu figuru. Neokatekumenska skupina ima cilj „kolonizirati“ župu. Neokatekumenski katehisti nameću svoje metode, svoj red, raspored itd. Svećenik koji je član Puta, a koji ima protestantski mentalitet, smatra se izjednačenim s bilo kojim laikom i mora biti u Putu od njegova početka do kraja. Gdje dođu neokatekumeni, više se nijedan župljanin ne

posvećuje drugim župnim aktivnostima koje se stavljaju na led 12-15 godina. Po njihovu mišljenju čovjek nije kršćanin ako prethodno nije svladao mehanizam Puta. Tako se, na primjer, po njihovu mišljenju, sudjelovanjem u radu Caritasa, organiziranjem molitvene skupine, sudjelovanjem u župnim ili dijecezanskim inicijativama, duhovnim vježbama ili pak molitvom svete krunice ne postaje kršćaninom! Trebalo bi raditi ono što radi cijela skupina!

C) Zbog mentaliteta sličnom onom sektaškom, ako izideš iz Puta, udaljavaš se od Boga, i, štoviše, izlaziš iz Crkve. Tko iziđe iz pokreta, biva izoliran, smatra se opsjednutim i više mu se nitko ne obraća. Čak se i svećenici tako ponašaju. Čak i Kiko koji u svojoj dvoličnosti neprestano ponavlja da voli svakoga u Križu te da voli neprijatelja ma tko bio (*Smjernice*, str. 158.). Tako skupina postaje zatvor.

D) Skupina je sve: ona postaje zlatno tele koje se mora slaviti i uzdizati. U katehezi se neprestano uzdiže zajednica (*Smjernice*, str. 168.-169.), za koju se govori da je gotovo jedina vrijednost, jedini spas. Štoviše, zajednica je jedini sakrament (kao i za protestante).

E) Tko ne daruje vlastitu imovinu Putu, prema riječima vođa, neće se moći spasiti i ne može ući u katekumenat. Bilo da je riječ o neokatekumenskim skupinama u župama, bilo da je riječ o takozvanim „misionarima ad gentes“, oni se nikada ne uklope u crkvenu stvarnost. Oni se zalažu samo za održanje njihova Puta. Zapravo, neokatekumeni imaju strukturu koja se temelji na sinkretizmu: izvana se čine katoličkim, fasada je, dakle, katolička (tu je i svećenik, misa, članovi prolaze s transparentima ispod Papina prozora), ali nauk, prava unutarnja struktura i duhovnost – kao što ćemo vidjeti – jest protestantsko-pentekostalnog tipa.

**IDLOLATRIJSKA
KATEHISTA**

ULOGA

IDOLATRIJSKA POSLUŠNOST

Katehisti uzurpiraju i zamjenjuju naučavateljsku ulogu svećenika i biskupa: „Apostol je, katehista je taj koji te vodi u katekumenatu, on je taj koji mora bdjeti nad tvojim Putem“ (*Smjernice*, str. 148., str. 216). „Ja sam ovdje da govorim u biskupovo ime (*Smjernice*, str. 216.). „Mi ćemo vam dati Duha Svetoga“ (*Smjernice*, str. 220.). Katekumenima se pripisuje i snaga apostola: „ U Firenci smo pomislili da nam je potrebno da nam Gospodin dade snagu za činjenje čuda. ... Isus je apostolima dao snagu da ozdravljaju bolesne“ (*Smjernice*, str. 23., *Smjernice za skupinu katehista za obnovu prvog krsnog skrutinija*, 1986., str. 49.). „Crkvu, Tijelo Isusa Krista, danas predstavljamo mi katehisti; s nama ponovno uskrsava Isus Krist“ (*Smjernice za skupinu katehista za uvođenje u molitvu*, 1981., str. 18.). Kiko: „Ako u meni prepoznaš Boga, odgovorit ću na to tvoje pitanje. ...Ako u nama katehistima ne prepoznate Isusa Krista, tog Boga kojega mi ovdje stvaramo, onda je sve ovo obična gluma (*Smjernice za skupinu katehista za obnovu prvog krsnog skrutinija*, 1986., str. 102.-103.). Katehisti laici bili bi tako jedini, isključivi i istinski donositelji istine i karizme, jedini izvorni tumači Božje riječi, apsolutni suci, kojima se svi dive i bespogovorno slušaju jer ih smatraju „prenositeljima“ Duha Svetoga. Svećenici su svedeni samo na liturgijske funkcije, oni nisu vode zajednice, nisu katehete katehistima, nisu naučavatelji i prenositelji vjere (*Napuci za svećeničku službu i život prezbitera*, br. 47.). „Zajednica ima

jednog odgovornog laika. Svećenici uništavaju zajednice a da to i ne žele. Svećenik predsjedava okupljenim

vjernicima. Odgovorni laik, zajedno sa skupinom katehista koja mu pomaže, poveznica je između zajednice i skupine katehista (*Smjernice*, str. 371.-372.). Jasno je da se u tim skupinama neprestano poučava da je jedino katehist nadahnut, zbog čega ga drugi moraju potpuno i slijepo slušati. Posluš prema njemu gotovo da bi značio posluš prema Bogu. U ovoj golemoj pogrješci do izražaja dolazi strahovito nepoznavanje karizme proroštva. Prorok nije uvijek nadahnut (2 Sam 7, 1-7). Samo je Isus uvijek Božja riječ: svi drugi trebaju čekati da ih nadahne Sveti duh, kad on to želi i gdje želi. Nitko nema monopol na proroštvo. Pripisati to katehistima znači naivne osobe navoditi na grijeh idolatrije. Osim toga, takvim pseudo-katehistima podređeni su i pokoreni, tijekom cijele te formativne faze, i sami svećenici!

Dosta stvari upućuje na to da je Kiko po svemu sudeći razorio katoličko svećeništvo i stvorio strukturu koja je katoličko-protestantski sinkretizam: omot, ljuska je katolička, ali nauk, praksa i duhovnost su protestantske i sadrže u sebi doktrinarne, liturgijske i moralne pogrješke.

4) ALTERNATIVNI KATEKIZMI I ALTERNATIVNE KATEHEZE

Bazični tekstovi neokatekumenima nisu Katekizam Katoličke Crkve, nisu to katekizmi Talijanske biskupske konferencije, niti napuci za „Obnavljanje kateheze“, a niti Catechesi tradendae, nego su to Kikove i Carmenine kateheze, koji su idoli, zlatna telad tih sektaških skupina. U toj skupini Kika smatraju uvijek nadahnutim prorokom (ni Papa nema takvu dogmu nepogrešivosti, koja se, što je zaprepašujuće, pripisuje Kiku). Tekst i svi tekstovi njegove kateheze, koju paradoksalno zovu „Smjernice za skupinu katehista“ (smatraju se dogmatskim), te gotovo nedodirljivim (kao da su Biblija!) i razmatraju ih pristaše Pisma, čak i u sporednim i nevažnim stvarima. Proziva se svatko tko te stvari ne tvrdi ili izrazi drukčije. Prije nego što započnu takozvanu evangelizaciju, katehisti se na

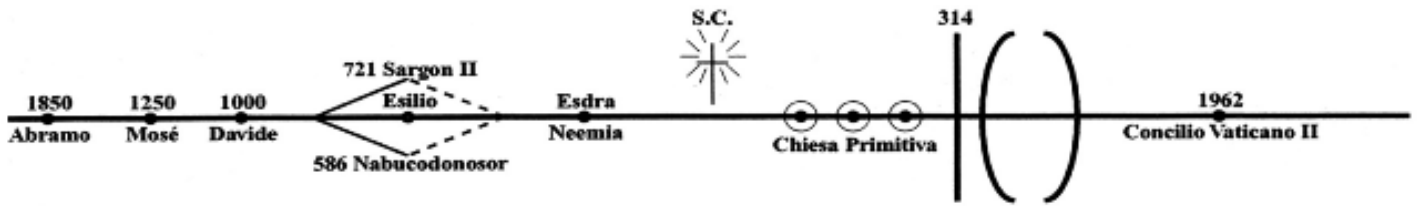
religioznoj razini okupljaju u skupine (uključujući i svećenike koji se izjednačuju s laicima i ponavljaju napamet zbrkane Kikove tekstove koji će se upotrijebiti za katehezu. Ti su tekstovi istinska doktrinarna osnova tog pokreta. Sadržaji se ponavljaju, prerađuju i nanovo potkrepljuju u različitim bazičnim tekstovima za koje smo sigurni da tvore idejnu snagu cijelog pokreta. Većina biskupa pa čak i vatikanske kongregacije dvadeset su godina zanemarivali tu činjenicu da postoji taj tajni tekst (sastavljen 1972.). Zahvaljujući osobama koje su napustile Pokret za njega se saznalo tek 1990. Tko te tekstove dobro prouči, odmah će primijetiti da su nepravilnosti i zlorabe u tim skupinama, izravna posljedica krive Kikove kateheze, dakle, njegove osobne filozofije, njegova manipuliranja Biblijom koje je, kako kaže, širio nadahnut Duhom Svetim. Ako je tekst u skladu s Učiteljstvom Crkve, zašto je onda tajan. Ako pak nije u skladu s Učiteljstvom Crkve, nije jasno zašto se tekst ne ispravi. A i zašto ovaj temeljni tekst nije odbačen nakon objavljivanja Katekizma Katoličke Crkve?

Umbrijski biskupi izjavili su da se u tim skupinama mora posvetiti veća pažnja **dokumentima Tradicije i Učiteljstva**, posebice napucima i tekstovima Talijanske biskupske konferencije. Osim toga, tumačenja Biblije moraju se ispraviti pri čemu se trebaju izbjegavati objektivno netočne izjave (*Pastoralna nota o neokatekumenskim zajednicama*, 2. ožujka 1986.)

5) PARALELNA LITURGIJA

A) Brešanski biskup, Bruno Foresti, upozorava: „1) Na Dan Gospodnji neokatekumeni imaju svoju misu; slave svoju euharistiju i to odvojeno od župne zajednice, a ako ima nekoliko neokatekumenskih zajednica, istodobno slave nekoliko euharistija, u odvojenim prostorijama (u rimskoj župi Kanadskih mučenika istodobno se, iza zatvorenih vrata, slavi više od 20 različitih euharistija).

2) Na Veliku subotu te zajednice hotelu i drugdje izvan župne da se sakrament krštenja za vrijeme odvojeno slave Uskrsno bdijenje i crkve. (11. kolovoza 1995. folignski uskrsnog bdijenja može dati samo u nakon uobičajenog župnog Uskrsnog je biskup u propisima upućenim bdijenja, ili čak u nekoj hali, u nekom neokatekumenskim skupinama tvrdio

(Ova je shema uzeta iz „Uputa ekipi katehista za razdoblje 'obraćenja'“. Zabilješke su skinute s vrpce na kojoj je snimljen susret koji je održao Kiko Arguello i Carmen Hernandez. Objavio ih je Neokatekumenski centar „Sluga Jahvin“ u San Salvatore, Piazza S. salvatore in Campo...

Radi se o lažnoj, iskrivljenoj i smiješnoj katehezi o povijesti Crkve koja se otkriva i promiče sektaški mentalitet. To je jedna čudna shema ozbiljnija i od famozne „hermeneutike prekida/loma“ koju je izrekao papa Benedikt XVI. u svom govoru rimskoj kuriji od 23. 12. 2005. 1700 godina povijesti velikih svetaca, sabora, crkvenih naučitelja, velikih djelovanja milosti Božje, bačeni u smetlište samo da bi se glorificirao Kikov pokret. Ova osobna Kikova filozofija (zašto je takva!) je neispravna i neprihvatljiva: širi lažnu ekleziologiju, lažnu povijest Crkve, lažno učiteljstvo, lažnu tradiciju, lažnu sakramentalnost, lažnu pneumatologiju, itd. Jehovini svjedoci misle da je Crkva završila u trećem stoljeću i da se je ponovo pojavila s njihovim utemeljiteljem. Mormoni misle da je Crkva završila u prvom stoljeću i da se je ponovo pojavila sa njihovim utemeljiteljem. Kako se usprkos svemu vidi, nauk je sigurno različit, i puno različit, ipak sektaški mentalitet koji stoji iza ove sheme čudno je isti.)

katedrali ili u župnim crkvama, a ne na nekom drugom mjestu).

3) Unutarnja arhitektura naših crkava je uništena.

Crkveni oltar neokatekumenski često premještaju u crkvenu lađu, a mjesto mu je u prezbiteriju, blizu propovjedaonice. Arhitektura crkve je narušena: propovjedaonica dolazi na mjesto oltara, a oltar je u sredini crkve“ (Časopis brescianske biskupije – Glasnik s biskupskim priopćenjima i Biskupskog ureda – godina LXXVII, br. 1/1987.). Oltari su zamijenjeni kvadratnim stolovima (visokim 80 cm, širokim 2,30 cm, s pločom debljine 5 mm) oko kojih sjede vjernici kao za stolom. Svećenik je ovdje tek poslužitelj drugih za stolom. B) Mons. Lorenzo Bellomi, svojedobno tršćanski biskup, 1. ožujka 1989. donio je sljedeće odredbe: „Predblagdanska i blagdanska Sveta misa po svojoj je prirodi za sve i mora biti otvorena

svima. U svakoj župi smije biti samo jedno Uskrsno bdijenje. Poziva da se svećenici ne zalažu posebno ili isključivo za Neokatekumenski put. Svećenički kandidati, iako potječu od neokatekumena, moraju proći vlastiti formativni put u sklopu biskupijskog sjemeništa, a ne smiju se slati u „Redemptoris mater“, gdje je formativni put ponuđen mladim svećenicima isključivo neokatekumenskim, te su svećenici

koji ga prolaze samo neokatekumenski svećenici! Na tim seminarima polaznici su dužni pohađati taj župski seminar gdje moraju slušati neokatekumenske svećenike.“

Regionalna liturgijska komisija Biskupske konferencije u Basilicatu 29. siječnja 1998. donosi posebne propise za neokatekumenski put u kojima stoji da se neokatekumenska slavlja Triduo pasquale moraju odvijati prema propisima Rimskog misala, dakle, zajedno sa cijelom župom te da u župi smije biti samo jedno Uskrsno bdijenje, a ne još dodatno u njihovoj zajednici (Događanja¹⁵, 1. 3. 1989).

Ta takozvana sjemeništa „Redemptoris mater“, onakva kako su do danas koncipirana, stanovita su opasnost za jedinstvo i cjelovitost Crkve kojoj, kako se čini, prijete

¹⁵ Avvenire

iznutra: na tim se sjemeništima zapravo „formira“ neokatekumenski kler, paralelni kler kojim se služe i kojega koriste samo neokatekumenske zajednice. To je kler koji se formira na osnovi Kikove filozofije i zatim se koristi samo službu u tim zajednicama. Taj kler umjesto dijecezanskog biskupa, Pape i Katoličke Crkve sluša isključivo Kika. Polaznicima tih sjemeništa podmeće se Kikova i Carmenina pseudo-teologija: Jednom kad postanu svećenici, hrane se isključivo njome i šire isključivo nju. U stvarnosti je riječ o pravom začaranom krugu. Iako je Kiko naizgled ta sjemeništa poklonio nekim biskupijama, formacija tih svećenika „obvezna“ je, obilježena strogo neokatekumenskim katehistima koji ih poslije „plasiraju“ prema vlastitim željama.

Ti sjemeništarci zapravo posjećuju neokatekumenske zajednice u župama i podređeni su svojim katehistima. Paradoksalno je što je ta skupina godinama formirala svoje svećenike, a da pritom nije imala priznati statut. Još i danas neokatekumeni su pod nadzorom Svete Stolice, ali unatoč tomu prema Kikovim uputama evangeliziraju i provode katehezu diljem svijeta. Prvi put u povijesti Crkve dogodilo se da joj šteti njezina golema naivnost i površna kontrola koja se mora provoditi.

C) Kardinal Salvatore Pappalardo 22. veljače 1996. objavljuje svoje razmatranje o Neokatekumenskom putu u kojem između ostalog tvrdi: „U Liturgijskom slavlju odjeci, uvodi, pokretanje pjesme trebali bi dolaziti s nekog drugog mjesta, a dolaze s iste propovjedaonice gdje se poslije čita Božja riječ.“

D) Biskupska konferencija pokrajine Puglie, Pastoralna nota prezbiterima, 1. 12. 1996: „Neokatekumenske su zajednice, bez obzira na neke ustupke dobivene od Svete Stolice, dužne pridržavati se općih propisa. To vrijedi i za sakrament ispovijedi.... **pojedinačni se grijesi mogu iznositi samo svećeniku** (taj se dokument odnosi **na javne ispovijedi grijeha** koje se odvijaju **na neokatekumenskim skrutinijama**. (...)) Odgovorni laici na skrutinijama neka svakako izbjegavaju sve ono što

bi moglo podsjećati na isljednički postupak. (...) U Uskrsnoj noći treba izbjegavati dva bdijenja jedno iza drugoga. Treba se održati samo jedno bdijenje koje se poslije može iznimno produžiti.“ U Velikom tjednu sva vjernička – alternativna – događanja odvijaju se u njihovim skupinama koje ne sudjeluju u župnim aktivnostima. Tijekom njihova euharistijskog slavlja ne pjevaju se „Slava“ ni „Vjerovanje“; a izostavljen je i prinos darova koji je ponovno uvela i revalorizirala reforma proizašla iz II. vatikanskog sabora. Nakon čitanja Evanđelja svećenik sjeda, a svatko od okupljenih može izreći što je u njemu izazvalo čitanje Svetog pisma. Tu „inovaciju“ Kiko naziva „odjekom“. Pojedinci smatraju da govore jer su posebno nadahnuti, a zapravo tek iznose osobna mišljenja. Ako se iznose pogriješne ideje, svećenik ih ne ispravlja čime se izlaže opasnosti da ih tobože pred svima opravdava.

Svećenik na kraju kratko sabire sva izrečena mišljenja. Euharistija je svedena na edukativnu dimenziju. Ta priopćenja mogla bi se iznijeti i „prije“ mise ili odvojeno, a ne u sklopu homilije predodređene za svećenika. Neokatekumeni kao skupina **nikada ne upriličuju klanjanje Presvetome**, i to zbog jedne najobičnije i netočne rečenice koju je Kiko iznio na jednoj od stranica za koje se smatra da su nadahnute takozvanih tajnim katekizmom: „Ja sakramentinima (religiozni pokret) oduvijek govorim da su napravili prevelik tabernakul, jer da je Isus Krist želio da euharistija bude ondje, on bi se utjelovio u kamen kojemu ništa ne može naškoditi. (*Smjernice*, str. 329.)

Nakon razdoblja pred-katekumenata svima koji nisu neokatekumenati zabranjuje se sudjelovanje u euharistijskom slavlju (*Smjernice*, str. 159.-160.). Čini se da je ovdje riječ o ISKRIVLJAVANJU „LEX ORANDI“ I „LEX CREDENDI“ koji neizbježno za sobom vuku iskrivljavanje „lex vivendi“ (*Liturgija u Neokatekumenskom putu*¹⁶, E.

Zoffoli, *Istina o neokatekumenskom putu, svjedočenja i dokumenti*, naklada Segno, 1996., str. 361.,374.).

SUUČESNIŠTVO

Istina je da su Sveta Stolica i vatikanske kongregacije svojedobno zaprimile niz pritužbi na Neokatekumenski put. Ipak, nema jasnog odgovora na pitanje u svezi Mise. Sveti Otac na to je pitanje odgovorio u nedavnim dokumentima, a prije svega svjedočeći o tome kako treba slaviti Svetu misu. No Kongregacije daju odgovore koji su, čini se, u suprotnosti s onim što poučavaju najviši svećenici i Papa. Konkretno se pozivamo na najavu jednog euharistijskog slavlja **na Brdu blaženstva u Svetoj zemlji, u Galilejskoj kući**, koje je Kiko isplanirao i organizirao koristeći se hebrejskim simbolima (hanuka, koji „su ponovno stvorili istinsku Crkvu“), **a ne kršćanskim simbolima** (križem), posjevši za veliki stol **sto šezdeset europskih biskupa i devet kardinala. Ondje je potvrđeno sve ono što Sveta Stolica još nije potvrdila**. Sada svaki katolik osjeća da mu je dopušteno sudjelovati u svakoj vrsti mise, makar je Sveta Stolica nije potvrdila. Kiko sada priprema novi sastanak, konvivenciju po uzoru na onu prethodnu, na kojoj će biti njegovi najvjerniji sljedbenici, ali i biskupi, kardinali i svećenici. Konvivencija iz 2008. bila je jasno izražavanje u korist „Putu“ , i kao da je na dvoboj izazvala ne samo biskupsku sinodu nego čak i Petrov autoritet koji je dva mjeseca prije toga (veljača 2008.) izrazio zadržke Crkve u odnosu na neke aspekte Neokatekumenskog puta koje bi trebalo ispraviti (Pismo kardinala Arinze). Hoće li ta nova konvivencija koju Kiko priprema poprimiti prevratničku dimenziju pobune protiv Pape?

To je zapravo posljedica toga da se običnom laiku dopušta da izmisli euharistijsku liturgiju koja je tek „bratski susret“ čije bi značenje bilo to da je Krist sišao s prezbiterija da bude poslužitelj drugima za stolom“, što je obično oponašanje čina pranja nogu apostolima!

¹⁶ *La liturgia nel cammino neocatecumenale*

DOKTRINARNE POGREŠKE

Brojna su i velika poklapanja Kikove doktrine sa protestantskom herezom, a koje su u potpunoj suprotnosti s katoličkom tradicijom i njezinim učiteljstvom. Laik Kiko zacijelo je jedan od najgorih predstavnika hermeneutike prekida.

6) SEKTAŠKA KONCEPCIJA CRKVENE POVIJESTI

Kiko na negativan i katastrofički način čita povijest Crkve prihvaćajući samo prva tri stoljeća. Nekoliko sekti ima istu shemu crkvene povijest kakvu imaju neokatekumeni. Prema toj shemi nakon Crkve s početaka kršćanstva slijedi *black-out*, a nakon razdoblja odsutnosti i mraka pojavila se prava crkva, i to, naravno, zahvaljujući osnivaču te sekte koji je pretvoren u pravog „mesiju“, ili pak, u značajnog „mesiju“. Kiko i neokatekumeni šire sektaški i krivi mentalitet i obrasce, po kojima je razdoblje od 3. stoljeća poslije Krista do II. vatikanskog sabora potpuni *black-out*, razdoblje u kojem su crkva i kršćanstvo nestali. Tek nakon Sabora i samo u neokatekumenskim skupinama, prema njegovim riječima, pojavljuje se istinska crkva. To je ista

mentalna shema preuzeta od Hansa Künga. U praksi je 1700 godina prakticirana prirodna religija (zapravo poganstvo) te je samo u neokatekumenskim zajednicama, a ne Katoličkoj Crkvi, očuvana istinska vjera (*Smjernice*, str. 27.). Taj iskrivljeni mentalitet sektaške crkvene povijesti dvaput se ponavlja u njegovu tekstu (*Smjernice*, str. 58.-60., str. 247.-248.). Kiko u sebi skriva **mentalitet loma** koji prezire i odbacuje sve ono što je učinio Duh Sveti tijekom 1700 godina crkvene povijesti (Sv. Franjo Asiški, Sveta Katarina Sijenska, Sveti Toma Akvinski, Sveti Ignacije Loyola, Sveta Tereza Avilska, Sveti Ivan od Križa, Sveti Alfonso Maria de Liguori, Sveti Ivan Bosco, Sveti Curato d'Ars.) Ali u povijesti Crkve tih lomova nije bilo. Otac tog mentaliteta razdora, po čijem mišljenju „nitko od prethodnika nije ništa znao“ i „sada je sve jasno zahvaljujući njemu“ jest Martin Luther koji je tvrdio: „Naše Evanđelje stvorilo je velike stvari. Zašto **prije** nitko nije znao što je to Evanđelje, što je to krštenje, ispovijed, sakrament, vjera, duh, tijelo, dobra djela, deset zapovijedi Božjih, Oče naš, molitva, patnja, brak, anđeli, demoni, grijeh, zašto nitko nije znao što je Bog? Biskup, župnik, Crkva, sve u svemu, prije nisu znali ništa od onoga što jedan kršćanin treba znati. Sve su zasjenili i potisnuli Papini magarci?“ (*Opomena mojim dragim Nijemcima*, 1531., u weimarskom izdanju, 1883., 30.-317. str.) Beskrajno ponizni Luther kaže i sljedeće: „Već 1000 godina nijednom biskupu Bog nije dao tolike darove kao meni“ (*Govori za stolom*¹⁷, 5494, V, 189) (Ricardo Garcia – Villoslada: Martin Luther. *Od Boga odabrani fratar*, 1 svezak, Istituto Propaganda Libreria, Milano, 1985., str. 41.-42.). Taj nekritički prihvaćen mentalitet pogodan je za idolopoklonički odnos prema skupini, ali prije svega prema utemeljitelju te sektaške skupine. „Katolička Crkva puna je idolatrije, puna je poganstva (...) Bog ne voli ni žrtve ni prinošenje žrtava, ni jutarnju misu ni molitve upućene svecima, kada se u povijesti

ponašao kao idolopoklonik, ili kad u povijesti ne odgovaraš na pitanja, kad u tebe nema milosrđa.“ (*Smjernice za skupinu katehista za uvođenje u molitvu*, 1981., str. 34.). Po Kikovu mišljenju poslanje Crkve nije da svi uđu u nju kako bi juridički bili dio nje, nego samo da Crkva ljude prosvijetli kako bi došli do Oca (*Smjernice*, str. 79.-90.; a posebno str. 81.). „Prijašnja koncepcija bila je ona pravnog pripadanja Crkvi radi spasenja“ (*Smjernice*, str. 82.). Kiko zanemaruje da LG 8, koji baš poziva na izbjegavanje razdora između vidljive i duhovne Crkve. Osim toga Crkva nikad nije prestala naviještati istinsko, duboko i potpuno preobraćenje u Kristu: Kada je govorila o stvarnoj pripadnosti Crkvi (LG 14b, koji se nastavlja na *Mistici Corporis* Pija XII.), Crkva ne samo da se ne ograničava na birokratsku činjenicu, nego želi jasno reći da život ispunjen stvarnom milošću jest uvjetovan onime što kaže sâm Bog, a ne proizvoljne ljudske maštarije. Crkva je dakle jamčila istinski život u milosti potreban za istinsku duhovnost te za ulazak u „gorući grm“. Osim toga, po Kikovu mišljenju „svi su spašeni... Crkva spašava jer oprašta svima“ (*Smjernice*, str. 90.). I ono što posebno zbunjuje jest Kikovo uvjerenje da Bog ne poziva sve ljude na pripadnost Crkvi (str. 84.): on se poziva one iz drugog kruga (!). Sabor tvrdi nešto posve suprotno (LG 1, 3, 5, 9d, 13a – b).

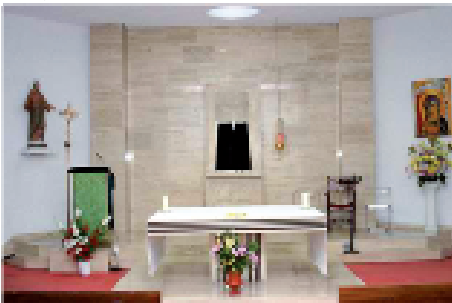
7) Luteransko poimanje grijeha

Čovjek je uvijek grješnik, milost čovjeka ne mijenja iznutra, kao što je to mislio Luther. Tvrditi da čovjek ne može činiti dobro te da ne može izbjeći zlo (luteranska heretička doktrina, koja je u suprotnosti s naučavanjem Katoličke Crkve) znači nijekati ljudsku slobodu i otkupljujuću snagu milosti, onemogućujući istinsko „preobraćenje“ i opravdavajući svaki oblik moralne razuzdanosti. Ta kriva doktrina zapravo opravdava **lakoću grijeha pa se grijeh doživljava kao nešto neizbježno, **za što čovjek nije kriv** i na što ne treba obraćati pozornost. Na taj način savjest se**

¹⁷ *Tischreden*

oslobađa osjećaja težine grijeha kao uvrede Bogu i odvajanje od onoga što nam je Bog namijenio, pa tako grijeh, štoviše, postaje „snaga“, mogućnost eksperimentiranja s Kristovim spasenjem neovisno o vlastitoj volji (zato je dovoljno biti član Puta). Je li to ono što se događa u tim skupinama? Dakle, u tim se skupinama možda lako čini grijeh zato što se vjeruje da će svi biti spašeni? Možda baš zato Put privlači i one koji nemaju vjere?

Slušamo tako tog običnog laika, Kika, kako ex cathedra poučava taj teški grijeh: „Ti si rob zla, rob si zloga i slušaš njegove zapovijedi“ (Smjernice, str. 129.). „Kršćanstvo

(Trebalo postaviti pitanje zašto se u svakom neokatekumenskom centru uvijek nalazi Svetište Riječi umjesto kapele za klanjanje (cappella dell' adorazione)? Tabernakul je prekriven crnim platnom kao jasan znak neprisutnosti izvan misnog slavlja. U njemu je Tora zajedno sa svetim prilikama pa se tako Njegovoj Riječi pridaje jednako dostojanstvo realne Gospodinove prisutnosti. Naravno da je Isus prisutan i u Riječi, ali u svetim Prilikama on nam se nudi kako bi ušao izravno u našu intimu, dok u Svetom Pismu ipak postoji „medij teksta“.)

kaže nešto drugo... **čovjek ne može činiti dobro** jer se je odvojio od Boga, jer je grijешio **te je ostao bez ikakve snage i nesposoban da se oslobodi iz rala demona**. Ostao je rob zloga. **Zli je njegov gospodar**. ...ti si rob zloga koji tobom manipulira kako želi jer je puno moćniji od tebe. Ti ne možeš izvršavati zakon jer zakon ti nalaže da voliš, a ti ne možeš: ti činiš ono što želi zli“ (Smjernice, str. 130.). „**Nije dovoljno reći: žrtvujte se i volite se**, a ako to netko pokuša, **pretvorit će se u najvećeg farizeja, jer će učiniti sve za svoje osobno savršenstvo**“ (Smjernice, str. 136.). „**Čovjek ne može a da ne krade, da se ne svađa, da ne bude ljubomoran, zavidan**

itd. Ne može drukčije **i nije zato kriv**“ (Smjernice, str. 138.). „Španjolska je stoička zemlja u kojoj uglavnom prevladava žrtva, pomirenje sa sudbinom, ozbiljnost, siromaštvo... Jedno se vrijeme vjerovalo **da se čovjek mora puno žrtvovati u malim činima kako bi bio krepostan i vježbao volju** (neću sada popuštiti cigaretu, nego sutra...). Danas se to više ne prihvaća. Tako je bilo u nekim drugim epohama.“ (Smjernice za skupina katehista za obred ulaska/shemu, str. 97.-98.). „Čovjek koji grijehi živi u smrti. Ali ne zato što je zao ili zato što želi činiti zlo. Nego zato što je bit prirodne religije ili da grijehiš ili ne grijehiš. Ne, ne, **čovjek grijehi jer ne može drukčije**, i zato što je rob grijeha“ (Smjernice za skupina katehista za obnovu prvog krsnog skrutinija, 1986., str. 93.). (Istinski katolički stav o ljudskoj slobodi (KKC, 1730. – 1748.; 1859. – 1860.) svrstava se u „prirodnu religioznost“, dakle u poganstvo, lažno kršćanstvo, napomena autora). „Neka se nitko ne zavarava: demon je taj koji grijehi. Dakle, ako netko grijehi, to je zato što je u njemu demon“ (Smjernice za skupinu katehista za obred ulaska/shemu, 1974, str. 14). Zato neokatekumenski

katehista, isto kao i Luther često ponavljaju da su „**djela beskorisna**“ (Ova ideja grijeha kao djela demona može se usporediti s kvijetističkim pogreškama Michela Molinosa, koje su svojevremeno također osuđene, Dz, broj 2241., 2244., 2247.–2248., napomena autora). Lutheranska doktrina tvrdi da čovjek ne surađuje s

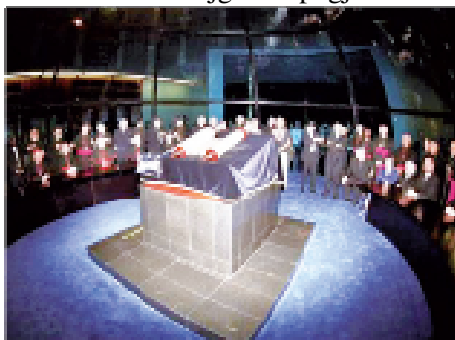
milošću: čovjek uništen istočnim grijehom neprestano griješi i ne može činiti ništa drugo nego činiti grijeh. Iz krive luteranske perspektive čovjek ne može a da ne krade, da se ne svađa, da ne bude ljubomoran, pohlepan itd. a kad to čini, nije za to kriv, nije odgovoran, nije kriv za zlo koje čini i ako pokušava činiti dobra djela, samo će se pretvoriti u velikog farizeja. Katekizam Katoličke crkve suprotstavlja se takvom stavu: „Nitko me ne može prisiliti na grijeh, ako ja to ne želim“. Istočni grijeh nije potpuno uništio čovjekovu slobodu (kako je naučavao Luther), nego je tu slobodu samo ranio (GE., 10; DH., 1-2. 5-7; GS., 4. 6. 9. 13. 17. 31. 37. 39. 68. 74 – 75., KKC, br. 400., 405., 407., 409., 1008.). Ako je čovjek slobodan, on se može pozvati na odgovornost zbog grijeha (KKC, broj 397, 406 – 407, 1732, 1736, 1739, 1853, 1868 -1869). Mnogi odlomci u Novom Zavjetu govore o pokajanju te o njegovoj vrijednosti i nužnosti. Katolička vjera potvrđuje potrebu duhovne borbe (GS., broj 36b; KKC, broj 405., 978., 1264., 2015., 162., 409., 921., 1426., 2516., 2520., 2573., 2612., 2725.–2730., 2805., 2819., 2846.). S pomoću Božje milosti možemo zaniijekati starog čovjeka (Rim 8, 13; Tit 2, 12; Ef 4, 20-24; Kol 2, 5-10), možemo učiniti „da se gora i brežuljak slegne i ispuni svaka dolina“ (Lk 3, 5; Iz 40, 4). Na osnovi tog svog krivog stava Kiko sljedbenicima govori da „se u razdoblju pred-katekumenata Pokretu može pridružiti i ateist i bilo tko drugi, i kradljivac, i ubojica, te da može slušati Božju riječ i **slaviti euharistiju**. Svatko je nastavio raditi ono što je želio“ (Smjernice, st. 96.). Znači li to da osoba u takvom stanju grijeha može pristupiti Svetoj Pričesti?

Po Kikovu mišljenju „kršćanstvo ne traži ni od koga ništa, ono sve poklanja“ (Smjernice, str. 223.; str. 121.). „Isus Krist patio je kako ti ne bio patio“ (Smjernice, str. 222.). No Biblija uči da je kršćanstvo Božji dar, ali i čovjekov zadatak da surađuje s milošću (Dj 9, 15-16; Fil 3, 10; 1, 9; 1 Pet 2, 4-5. 19-21; Ef 5, 1-2; 2 Kor 4, 10; 2 Sol 1, 4-5) i KKC preuzima i naglašava to naučavanje (KKC, broj

307.; 618.; 793.; 1368.; 2100.; 2009.). **Božja milost i duhovna borba protiv starog čovjeka tijesno su povezane:** jedno (Božja milost) omogućuje drugo (borbu protiv starog čovjeka) (KKC, broj 2015.). A ne pelagijanizam ili kvijetizam koje je Crkva osudila u pogrešnim tumačenjima Miguela de Molinosa (Dz 2201.–2269.) te onima Francisa de Fensiona (Dz 2351.–2374.). Jasno je da uvjerenje kako je istočni grijeh uništio čovjeka i uvjerenje kako ga je samo ranio određuju dvije različite i suprotstavljene ideje i duhovnosti i životnog odabira, da određuju dvije različite i suprotstavljene kateheze, dvije različite i suprotstavljene crkve, dvije različite i suprotstavljene vrste kršćana te dvije različite i suprotstavljene religije. Isto tako vjerovanje da čovjek ne može drugo nego samo griješiti te vjerovanje da uz pomoć Božje milosti može ne griješiti određuju **dvije različite religije, dva različita čovjeka, dva različita načina života, te dva različita i suprotstavljena stava u odnosu prema grijehu.**

IZOKRENUTA I FALSIFICIRANA BIT MISE

Uza svu dobronamjernost ne možemo nijekati da je u tim pseudo-katehezama **istinski objektivni sadržaj katoličke euharistije iskrivljen, izokrenut i falsificiran.** Najgore pogreške u

tekstu nalazimo od stranice 315. do stranice 335. na kojima Carmen Hernandez pokazuje posvemašnje nepoznavanje nauka Katoličke crkve koju uporno odbija. Svoje izlaganje započinje mišlju „**da je izvorni sakrament uskrsna noć, a da je nedjelja produženje i dio te noći**“ (str. 317.). U katoličkoj vjeri središnje mjesto ima nedjelja, a ne subota koja

nije sakrament (KKC, broj 2177., 1166ss, 1175., 1343., 1389., 1572., 2043., 2174ss; Justinova apologija I., broj 67.). Za Carmen i Kika misa je u svojoj biti samo slavlje okupljenih vjernika (!): „**Nema Euharistije bez okupljenih vjernika. Euharistija je slavlje okupljenih vjernika u zajedništvu**“ (Smjernice, str. 317.). „Euharistija je u prvom redu slavlje, odgovor na Božji zahvat“ (Smjernice, str. 287.). „Euharistija je u svojoj biti objava... priznanje onoga što je Bog učinio... Euharistija je u svojoj biti odgovor, objava, priznanje i čin milosti Bogu po njegovoj riječi, koja se utjelovljuje u svetom činu“ (Smjernice, str. 289.). Bit Euharistije – za razliku od Carmeninih i Kikovih tvrdnji – jasno je i istinito izložena u dokumentima Katoličke Crkve (SC 47–48; KKC, broj 1323.; 1356.–1358.). Osim toga, Crkva ne vjeruje da „bez okupljenih vjernika nema mise“, jer ne postoje privatne mise (IGMR, pog. 1., broj 4; Papa Pavao VI., *Mysterium fidei*, broj 5e i 15; SC 26). Teška Carmenina pogreška jest da Euharistiju svodi **samo na subjektivnu dimenziju** kao što je to u protestantizmu, kada se čita stranica iz Biblije: „Pojavljivanje Boga u čovjeku odmah izaziva odgovor. **Upravo je taj odgovor Euharistija**“... za primitivnu Crkvu **Euharistija je prije svega židovska beraka.** U biti je to odgovor na Božji zahvat“ (Smjernice, str. 289.). Iz ovih tvrdnji vidi se da **za Kika i Carmen ne postoji nikakva razlika između liturgije riječi i svete mise,** između molitve upućene Bogu nakon pročitane odlomka iz evanđelja i euharistijske žrtve, između čitanja Svetog pisma i sakramenta.

8. CARMEN I KIKO NIJEČU I RAZARAJU ŽRTVENU DIMENZIJU EUHARISTIJE

Po mišljenju običnog laika Kika i Carmen Hernandez žrtvena dimenzija Euharistije tek je poganska ideja koju je nadvladao već i Izrael (Smjernice, str. 320.), „to jest da je ideja žrtve... potpuno vraćanje na Stari Zavjet... te se tako vraćaju žrtvene i svećeničke ideje poganstva. **Ono što ljudi vide u Misi jest da se netko žrtvuje, to jest,**

Krist“ (Smjernice, str. 322.). „U Euharistiji vide samo žrtvu križa Isusa Krista. Ljudi u Misi vide Kalvariju“ (Smjernice, str. 322.). „U ovim stoljećima ponovno se vraćamo potpunom praznovjerju“ (Smjernice, str. 324.). Kiko odobrava i ponovno plasira te krive Carmenine ideje (Smjernice, str. 333.). To su iste pogreške koje su već ispravljene u Nizozemskom katekizmu. U tim krivim katehezama potpuno se razara istinska bit svete mise i ulazi u herezu: „Nijekati žrtvenu bit Euharistijskog slavlja znači prijeći u područje hereze“ (Ivan Pavao II., *Apostolsko pismo, Ad tuendam fidem*, broj 5, 9, 11). Koja je istinska narav Euharistije poučava Ivan Pavao II., poučava Katolička Crkva, a ne običan laik bez bilo kakvog zaduženja i naučavateljske uloge u Crkvi.

A) Papa Ivan Pavao II.: „Euharistijsko otajstvo odvojeno od vlastite žrtvene i sakramentalne naravi jednostavno prestaje biti to što jest“ (*Večera Gospodnja*, broj 8 i 9; *Catechesi tradendae*, broj 24).

B) Napuci za obred euharistijskog otajstva:

„Misa je **istodobno i neodvojivo:**

- 1) žrtva u kojoj se ponavlja **žrtva križa**
- 2) spomen na Gospodinovu smrt i uskrsnuće
- 3) sveto okupljanje u kojem putem pričesti Tijela i Krvi Gospodina božanski narod sudjeluje u dobrima uskrsne žrtve“ (Broj 3a).

„U Euharistiji koja se stoljećima ponavlja u misi, Isus žrtvu dovršenu na križu (SC broj 47) putem svećeničke službe prikazuje Ocu za spasenje svijeta“ (Broj 3c).

C) KKC (1328.–1332.; 1359.–1361., 1362.–1383.).

D) Papa Pavao VI. potvrđuje „**nauk koji je uvijek podržavala i naučavala Crkva a svečano definirao Tridentski sabor**“ (*Mysterium fidei*, broj 4). No cjelokupna kateheza Neokatekumenskog puta želi poništiti i u protestantskom smislu

preoblikovati definicije tog Sabora. Kako je moguće da upravo u godinama u kojima je Papa Pavao VI. osudio te zloporabe crkveni pastiri dopuštaju da laik Kiko Arguello preoblikuje liturgiju?

Carmen pogrešno tvrdi da u Euharistiji nema žrtvenog prikazanja (*Smjernice*, str. 328.). Katolička Crkva pak jasno poučava nešto potpuno suprotno onome što tvrdi Carmen (LG 11; SC 47 – 48; PO 2 i 5). Euharistijska žrtva (a ne židovska beraka!) izvor je i vrhunac cjelokupnog crkvenog obreda i kršćanskog života (LG 11; SC 41; PO 2, 5, 6; UR 15). Napuci za obred euharistijskog otajstva jasno naglašavaju: „U toj žrtvi zahvale, milosti, umilostivljenja, prošnje i slavljenja u potpunosti sudjeluju vjernici kada svim srcem, u jedinstvu sa svećenikom, **Ocu ne prinose samo svetu žrtvu, a u njoj i sebe same, već istu tu žrtvu primaju u sakramentu**“ (broj 3e). Protestanti, čiji je prethodnik John Wicliff, (oko 1320.–1384.), negirali su upravo žrtveni karakter Euharistije. Po mišljenju (protestanata?) Harnacha i Wielanda Crkva je u prvim stoljećima postojanja poznavala samo subjektivnu i duhovnu žrtvu. Krist međutim nije ukinuo drevni žrtveni obred već ga je usavršio (Mt 5, 17). U Starom zavjetu kao žrtva su se prinobile životinje; za Krista i s Kristom u Novom zavjetu kao žrtva se prikazuje vlastiti život. Promijenio se sadržaj žrtve i njezina kvaliteta, ali nije ukinuta kategorija žrtve (kao što to krivo tvrde Kiko i Carmen) (Ef 5, 1-2; 1 Pt 2, 4-5; Rim 12, 1-2; LG 10a, 11b; SC 48). Za Carmen prikazati vlastitu žrtvu Ocu, u jedinstvu s Kristom, jest poganski i nepotrebno (*Smjernice*, str. 321., reci 30.–33.). Sve u svemu prema tom mišljenju poganski i nepotreban bio bi **najzreliji i središnji stav kršćanstva** (IGMR 55f; SC 48; PO 5; Kongregacija za obred, *Naputak, Eucharisticum mysterium*, broj 12; *Večera Gospodnja*, broj 9). Po Carmeninom i Kikovom mišljenju molitva prikazanja i prinošenje žrtvenih darova koje je ponovno uveo Drugi vatikanski sabor jesu – kao i za Luthera – poganski obredi (*Smjernice*,

str. 321.). O žrtvenom prinosu kruha i vina od strane vjernika govore sveti Irinej Lionski (135.–200.), Tertulijan (160.–220.) i sveti Ciprijan (+258.).

9) ODBIJANJE TRANSUPSTANCIJACIJE – PRIHVAĆANJE TRANSSIGNIFIKACIJE

„Luther nikad nije nijekao realnu prisutnost, nijekao je samo riječ „**transupstancijacija**“, koja je filozofska riječ kojom se pokušava objasniti otajstvo“ (*Smjernice*, str. 25.).

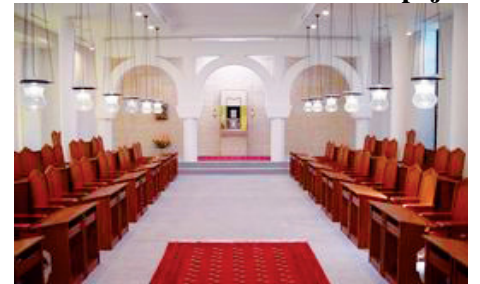
Kiko i Carmen ne uzimaju u obzir da riječ „**transupstancijacija**“ uopće ne želi objasniti otajstvo (niti to itko može!), već samo opisuje ono što se događa. Nema sumnje da je u Kikovoj i Carmeninoj katehezi središnja ideja da se misa sastoji samo u duhovnoj prisutnosti koja prestaje onog trena kad se okupljeni vjernici razidu; te da nema transupstancijacije već samo **transignifikacije** odnosno **transfinalizacije**. Po neokatekumenima posvećenje kruha i vina ograničava se na davanje **novog značenja** tim elementima koji se u svojoj biti pritom ne mijenjaju. Na stolu – oltaru prisutan je, dakle, samo znak ali nema i značenja (Isusa) kojemu se mi katolici klanjamo. Osim toga, još veća pogriješka je ta da bi to značio povratak samo židovskoj Pashi! Neokatekumeni se zapravo pozivaju na židovsku pashu, a ne na žrtvu utvrđenu na Posljednjoj večeri.

EUHARISTIJA I ŽIDOVSKA PASHA

Dvadeset trećeg lipnja 2008. Kiko je na tiskovnoj konferenciji u Neokatekumenskom centru rimske biskupije u pratnji Carmen Hernandes i o. Maria Pezzia (nepoznatog

svećenika bez utjecaja) počeo **govoriti o najvažnijem aspektu, a to je Sveta Pričest**: „Dosad smo Svetu Pričest primali sjedeći, i to ne iz nepoštovanja nego zato što nam je bilo vrlo važno pričestiti se i Krvlju. U našim neokatekumenskim zajednicama zapravo razvijamo **katehezu utemeljenu na židovskoj pashi, s beskvasnim kruhom** što simbolizira ropstvo i izlazak iz Egipta i **čša vina** koji simbolizira obećanu zemlju. Kad se na večeri židovske Pashe otkriva kruh, govori se o ropstvu, **a kad govore o obećanoj zemlji otkriva se kalež, četvrta čša**. Između ta dva trenutka odvija se večera, ona na kojoj je Isus rekao „Ovo je moje tijelo!“ (**kao simbol prekida ljudskog robovanja egoizmu i demonima**) i „Ovo je moja krv!“ (kao simbol ostvarenja novog izlaska za cijelo čovječanstvo). Nešto poslije – nastavlja Kiko objašnjavajući važnost Svete Pričesti pod prilikom vina – **kršćani će ukinuti večeru i spojiti**

(Osim što u neokatekumenskim crkvama nema klecala, klupe su postavljene tako da su okupljeni vjernici okrenuti jedni prema drugima, a ne prema Gospodinu, i to zato što nema oltara kojega je zamijenio veliki „stol“ oko kojega se svi raspoređuju. Takav položaj klupa te strogo izbacivanje klecala tipično je za sinagoge. U mnogo slučajeva vidjeli smo također bemu što je konstanta u svim neokatekumenskim crkvama.)

kruh i vino. Sada u Putu imamo mnoge koji su se udaljili od Crkve, koji nisu katehetizirani pa simbolima beskvasnog kruha (lomljenje kruha) i vina ta značenja činimo vidljivima. Odabrali smo **pričestiti se sjedeći** prije svega zato da se prilikom kretnji ne proljeva Kristova krv. Vjernik mirno prima kalež, prinosi ga usnama te se mirno i svečano pričešćuje“. „Pričestimo se sjedeći kao što je sjedio i Isus“, objašnjava Carmen Hernandes. Katolička Crkva ne samo

da je poučavala transupstancijaciju nego je Učiteljstvo prihvatilo tu riječ zbog čega se ona ne može zanemarivati ili odbacivati. Učiteljstvo Crkve preuzelo je tu riječ kako bi što bolje izrazilo ideju promjene tvari tijekom posvećenja (Papa Pavao VI., *Mysterium fidei*, broj 10). Transupstancijacija „**je jedan od članaka vjere**“ (*Mysterium fidei*, broj 29). „Pretvaranje kruha u Kristovo tijelo i vina u njegovu krv, pojedinačno je i čudesno pretvaranje koje Katolička Crkva **opravdano naziva transusptancijacijom**“ (Papa Pavao VI., *Mysterium fidei*, broj 24). „Tu tajnovitu pretvorbu Crkva na prikladan način naziva transupstancijacija“ (Papa Pavao VI., *Vjera Božjeg naroda*, broj 25) (KKC, broj 1376.; Kongregacija za obred, *Naputak Eucharisticum mysterium*, broj 31f).

Papa Benedikt XVI. na otvaranju crkvenog skupa Rimske biskupije s naslovom „Progledat će, prepoznati i naviještati. Nedjeljna Euharistija i svjedočenje milosrđa.“ (15. do 17. lipnja 2010.) u bazilici Sv. Ivana Lateranskog izrekao je ključne riječi za euharistijsku dogmu Katoličke Crkve: „Draga braćo i sestre, u naše doba **nitko ne voli riječ žrtva, štoviše, kao da ta riječ pripada drugim epohama i drukčijem poimanju života**. No ta riječ, dobro shvaćena, jest i bit će ključna, jer nam otkriva kojom nas ljubavljugu Bog u Kristu voli. U prikazanju vlastite Isusove žrtve nailazimo ukupnu **novost kršćanskog obreda**. On sâm postaje ta žrtva koju liturgija prikazuje u Svetoj misi. Zapravo posvećenjem **kruh i vino postaju istinsko tijelo i krv**. Sveti Augustin pozivao je svoje vjernike da ne obraćaju pozornost na ono što vide nego da gledaju iza toga: „Prepoznat ćete u kruhu **ono isto tijelo na križu, a u kaležu onu istu krv koja je tekla niz njegovo bedro**“. Da bi objasnila tu pretvorbu teologija je skovala riječ **transupstancijacije**, riječ koja je prvi puta odjeknula ovom bazilikom na Četvrtom lateranskom saboru koji će za pet godina slaviti osamstotu obljetnicu. **Tom prilikom u javnom ispovijedanju vjere izrečene su**

sljedeće rečenice: „Njegovo tijelo i Njegova krv doista su sadržani u sakramentu oltara, pod prilikama kruha i vina, jer je **kruh transupstancijacijom pretvoren u tijelo, a vino u krv Božjom snagom**“ (DS, 802.). Od ključne je važnosti u katehetiziranju adolescenata i mladih kao i u „središtima gdje se sluša Božja riječ“ naglasiti da je u sakramentu Euharistije doista realno i u svojoj biti prisutan Krist“.

Sveta misa za Carmen i Kika nije prikazanje žrtve u rukama svećenika. (*Smjernice*, str. 328.), suprotstavljajući se tako cjelokupnom naučavanju Crkve (LG 10b; PO 2b-d; SC 48; *Naputak za službu i život prezbitera*, broj 48), te prihvaćajući pogreške Nizozemskog katekizma te one koje propagira B.A.C., kao što smo to već vidjeli. Zapravo bi, po neokatekumenima, sveta misa bila, kao i u protestantizmu, samo spomen-gozba na kojoj su svi svećenici, pa tako i svi slave Misu, a svećenici bi kao i laici bili pozvani da predsjedaju zajedničkoj koncelebraciji. Za tu izokrenutu teoriju transsignifikacije i transfinalizacije potrebna je prisutnost vjernika da slave Euharistiju jer tek cijela zajednica stvara novi smisao, novi cilj koji kruh i vino, koji to i ostaju, poprimaju u Euharistiji (F. Xavier Durvel, *Euharistija*, str. 20., u *Otkrivena tajna*, Gina Contija, naklada Segno, 1997., str. 220.).

Sveta misa koja je svedena tek na običnu gozbu (kako je pogrešno stajalo u Nizozemskom katekizmu i masonskom programu uništavanja Crkve) izlaže presveti sakrament neizbježnim profanacijama zbog neprimjerenog odnosa prema komadićima „euharistijskog kruha“ i „njegovih ostataka“. Kiko i Carmen naučavaju da je Sveta pričest „**simbol**“ a ne „realna prisutnost“.

10) NEMA KLANJANJA PRESVETOM SAKRAMENTU

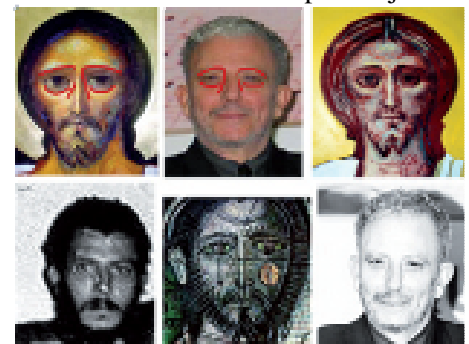
Kiko i Carmen žestoko se okomljuju na euharistijski obred izvan Mise: nema klanjanja Presvetome (*Smjernice*, str. 329.), nema izlaganja Presvetoga, nema procesija sa Presvetim (*Smjernice*, str. 330.), te nema euharistijskih pobožnosti,

klanjanja niti klečanja tijekom Mise, a niti ustajanja radi klanjanja Presvetome (*Smjernice*, str. 331.).

Ako Kiko i Carmen ne vjeruju u transupstancijaciju i trajnu prisutnost Kristova tijela i Kristove Krvi pod euharistijskim prilikama, također i nakon Mise, jasno je da svojim pristašama zabranjuju klanjanja izvan Mise. Katolička Crkva, naprotiv, poučava nešto što je potpuno suprotno njihovu pogrešnom mišljenju (Pavao VI., *Vjera Božjeg naroda*, broj 26; Ivan Pavao II., *Večera Gospodnja*, broj 3; Kongregacija za obred, *Naputak Eucharisticum mysterium*, broj 49.-66.; KKC, 1378.-1381.; 1418.).

Kiko i Carmen potom se obrušavaju na mrvice posvećenog kruha koje tijekom njihovih koncelebracija uvijek padaju na tlo. I u ovoj stvari Crkva poučava suprotno od njihovih pogrešnih mišljenja (KKC, 1377.). **Jasno je da oni ne vjeruju u realnu prisutnost Krista pod euharistijskim prilikama nego samo u duhovnu prisutnost koja, po njihovu mišljenju, prestaje sa završetkom mise:** po njihovu

mišljenju euharistijske mrvice običan su kruh.

Kao i Lutheru, neokatekumenima je pričest na dlan znak da je Euharistija samo duhovna prisutnost, da nema razlike između svećenika i laika te da laici sakramente ne moraju primati od svećenika? Moramo li upravo takvoj neokatekumenskoj zlorabi

liturgijske doktrine i prakse pripisati odgovornost za **pričest na ruku**?

Kikove i Carmenine pogriješke u vezi s Euharistijom po svemu sudeći iste su one koje je ispravila u Nizozemskom katekizmu kardinalska komisija ustanovljena od Pavla VI. (*Novi nizozemski katekizam*, Torino Leumann, drugo izdanje, 1988., dodatak, str. 52.-54.). Ivan Pavao II. već je upozorio na krivo interpretiranje Svete mise: „...**krivo je poimati misu samo kao gozbu u kojoj se sudjeluje i prima Kristovo tijelo samo zato da bi se ostvarila bratska zajednica**“ (*Večera Gospodnja*, broj 11). Kiko i Carmen poduzimaju sve kako bi nas udaljili od Euharistije i Gospe.

Sv. Ivan Bosco u svom poznatom snu vidio je da se brod Crkve zahvaćene sažnim nevremenom smirio tek kad se čvrsto vezao za dva stupa, Euharistiju i Gospu. Vjerovanje da je Euharistija samo simbol, kao što to vjeruju protestanti ili vjerovanje da je Euharistija sakramentalna nekrvna žrtva istinskog tijela i istinske Isusove krvi, ili pak prikazivanje istinske žrtve križa na našim oltarima određuju dvije različite i suprotstavljene Crkve, dva različita i suprotstavljena kršćana, dvije različite i suprotstavljene religije, dvije različite i suprotstavljene duhovnosti, a sve to proizlazi iz dvije različite i suprotstavljene kateheze.

11) NEMA KLEČANJA

Kako bi se u neokatekumenskim crkvama pokazalo da je Misa isključivo konvivencija i okupljanje vjernika, klupe su postavljene u polukrug, a klecala nema. Po Kikovu mišljenju zapravo su okupljeni vjernici oni koji slave Euharistiju, a ne svećenik. Običan laik Kiko i Carmen Hernandez krivo poučavaju, i to bez ikakvih ovlasti, da vjernici ni u jednom trenutku Mise ne smiju kleknuti jer je to tek položaj kajanja, položaj preklinjanja (*Smjernice*, str. 303.). Jedini položaj „dostojan novog čovjeka je položaj svećeničke molitve, dakle, stojećeg položaja uzdignutih ruku što simbolizira novog čovjeka koji se poput svećenika zalaže za svijet“ (*Smjernice*, str. 307.).

Na Kikovu i Carmeninu žalost Biblija govori nešto suprotno. Apostoli su se spuštali na koljena da bi slavili, hvalili, molili i zahvaljivali (Dj 9, 36-40; 20, 36-38; 21, 3-6; Ef 3, 14-16). Ni u jednom od tih slučajeva nije riječ o kontekstu kajanja. Sam Isus molio je na koljenima (Lk 22, 41; Mt 26, 39; Mk 14, 35). Položaj na koljenima prije svega implicira klanjanje pred Bogom, priznavanje gospodstva, Božje veličine i ljudske malenkosti (Sol 95, 6; Fil 2, 10). Na nebu više nema kajanja, nego ondje čovjek pada ničice pred Bogom i klanja mu se (Otk 11, 16; 19, 4). Predviđeno je da se tijekom Mise klekne u trenutku posvećenja (IGMR poglavlje 2., broj 21). U svjetlu KKC (broj 1378., 2628., 2096.-2097.) zabrana klečanja teška je zloraba koju nitko, pa ni svećenik ne smije učiniti. To je u suprotnosti s onim što je napisao sadašnji Papa: „**Vjera ili liturgija u kojima više nema čina klečanja bolesne su u svojoj srži**“ (Joseph Ratzinger, *Duh liturgije*, str. 190.).

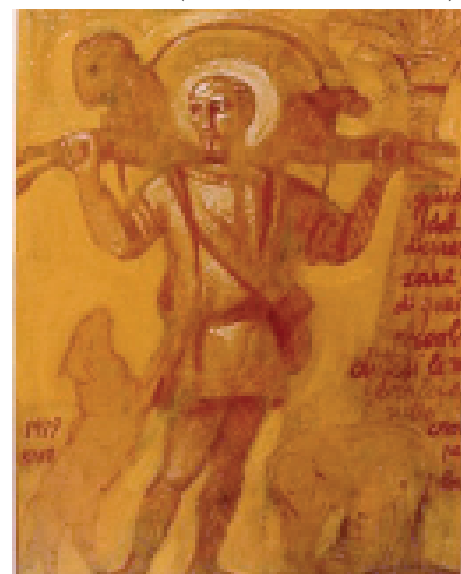
12. SAKRAMENT ISPOVIJEDI

Razarajući i nijećući sakrament ispovijedi, Carmen i Kiko nabacuju se katehezom prepunom krivih tvrdnji o povijesti tog sakramenta. Isto je tako apsurdno da se taj sakrament prikazuje „u svjetlu čovječjeg grijeha i obraćenja“, a još gore je to da se prikazuje u svjetlu „egzistencijalističke

ideje koju danas nudi psihijatrija (!)“ (*Smjernice*, str. 163.). U praksi neokatekumeni žele izokrenuti sakrament pokajanja kako bi ga prilagodili ukusima i modi današnjeg čovječanstva. Riječ je dakle o potpunoj suvremenoj herezi. Carmen ističe (kao i svi protestanti) **samo** Božji čin (koji je naravno glavni i

važan), ali ne ističe ljudski odgovor i trud unutar primljene Božje milosti (taj položaj unutar Božje milosti ističe katolička vjera) (*Smjernice*, str. 163., reci 27.-30.; str. 164., redak 23.-25.; str. 165., redak 16.-18.). S Božjim darom koji je najvažniji, ruku pod ruku ide čovjekova suradnja i njegov trud (KKC, broj 1993.; 2002.). Carmen i Kiko svaki oblik duhovne borbe smatraju voluntarizmom i moralizmom kao da je riječ o nečemu što je čovjek učinio vlastitim snagama, a ne pod utjecajem Božje milosti. U njihovom tekstu falsificirane su tvrdnje o biti sakramenta koji nije u „biti grijeha; Bog nije ostao ravnodušan nego je nešto poduzeo, preuzeo inicijativu i krenuo putem spasenja i obraćenja za narod“ (*Smjernice*, str. 166.). Bit sakramenta pokajanja čini su pokajnika i odrješene koje dobiva od svećenika (KKC, 1448.-1467.).

Kriva je Carmenina tvrdnja da se u „primitivnoj Crkvi smrtnim grijehom smatrala isključivo apostazija, dakle, nijekanje puta i izlaženje s Puta“ (*Smjernice*, str. 166.). Sveti Pavao u svojim pismima govori o grijesima – koji nisu apostazija – i zbog kojih će čovjek biti isključen iz Božjeg kraljevstva (Gal 5, 19-21; 1 Kor 6, 9-19; Otk 21, 8; 22, 15). Te Kikove i Carmenine fantazije slične hipotezi koju je kritizirao Ivan Pavao II. u *Reconciliatio et penitentia*, broj 17 i u *Veritatis splendor*, broj 65.-68. Kriva je Kikova i Carmenina tvrdnja da „primitivna Crkva nije vršila sakrament pokajanja koji nije bio krštenje“ (*Smjernice*, str. 167.) što je,

treba još jednom naglasiti, ključna teza protestantskih znanstvenika (Saraiva Martins, *Misterij oprosta*, Pontificia Universita Urbaniana, Rim, 1991., str. 89.-91.). Kriva je također Carmenina tvrdnja da „svaki grijeh, kao i u Starom zavjetu, ima socijalnu dimenziju, a **nikada** onu individualnu, pa tako vrijeđa cijelu zajednicu“ (*Smjernice*, str. 167.). Grijeh ima i osobnu i zajedničarsku dimenziju: ne smije se nijekati njegova osobna dimenzija. **Jer ispovijeda se pojedinac**, a ne cijela zajednica, ne cijela nogometna momčad, ne svi namještenici nekog ureda, niti na primjer nastavnici neke škole, itd. Carmen je trebala reći: „Grijeh ima također socijalnu dimenziju, a ne samo onu individualnu“. No ona o katoličkoj doktrini ima sasvim druge ideje. Krivo je misliti da Herman Pastir tvrdi da je prva primjena sakramenta ekskomuniciranje (*Smjernice*, str. 167.-168.). „Novost Hermana Pastira je da ne ističe mogućnost kajanja nakon krštenja nego da govori kako je to kajanje moguće samo jednom u životu“ (Saraiva Martins, str. 95.). Također je pogrešna tvrdnja da „je danas ključna vrijednost sakramenta pokajanja zajedničarska i crkvena“ (*Smjernice*, str. 168.). Jer kao što je rekao: „Bez djelovanja zajednice nema razrješenja grijeha“. Molitva Crkve bila je važna, ona je pratila i podržavala, ali ključna vrijednost je **pojedincevo otvaranje srca Božjoj milosti**. Ako toga nema, ne koristi ni djelovanje zajednice! Zajednica može pomoći, ali ne može zamijeniti unutarnji proces koji mora proći pojedinac. Zajednica se ne može automatski obratiti. Zajednica ne djeluje na magijski način, ne djeluje „ex opere operato“! Stoga se može dogoditi da se unatoč molitvama zajednice za neku osobu, ta osoba ne obrati! U Kikovu i Carmeninu mentalitetu **zajednica je ta koja te odrješuje od grijeha, zajednica je istinski i jedini sakrament**, dakle, ona zamjenjuje sakrament koji je ustanovio Isus Krist. **Tu smo potpuno u protestantskim vodama**. Kriva je pretpostavka „da u trećem stoljeću nailazimo na pokajničku institut koji se ipak još ne naziva sakramentom ili nekako slično“

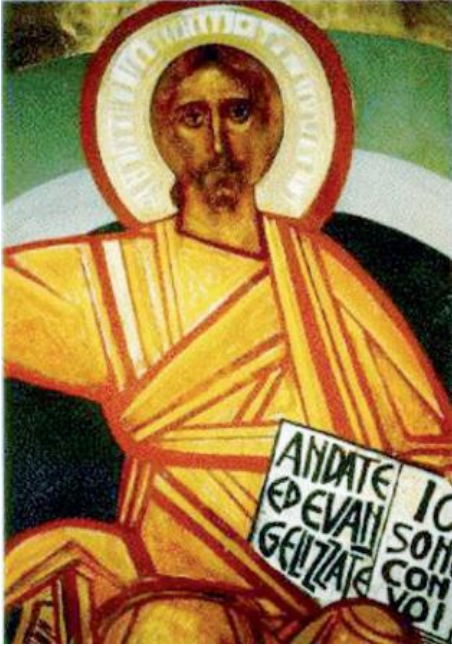
(*Smjernice*, str. 168.). Javno pokajanje pratilo je pokajnika i pomagalo mu, ali ključne točke sakramenta pokajanja već su postojale i bile djelotvorne: na kraju pokajanja slijedi sakramentalno odrješenje. **Oprost grijeha zapravo nikad nije bio vrednovan bez sakramentalnog odrješenja od strane svećenika ili biskupa**. Krivo je tvrditi, kao što to čini Carmen, da se „u šestom stoljeću izgubio smisao oprosta grijeha na liturgijskom okupljanju koje je predvodio biskup te da se preuzela praksa u kojoj **grešnik svoje grijeh praktički oprašta samom sebi (???)** i to kroz niz kajanja radi iskupljenja. Također tvrdi da **nema potrebe za odrješenjem (!)**, te nakon što je čovjek jednom kvantitativno okajao svoje grijeh oni su oprosteni (???)“. Tako nije potrebna ni intervencija Crkve“ (*Smjernice*, str. 172.). U šestom stoljeću promijenio se oblik kajanja, te način na koji se čin kajanja slavio, ali u svojoj biti taj je čin ostao nepromijenjen (Saraiva Martins, str. 119.-123.). Ponovno slijedi kriva Carmenina tvrdnja da „u primitivnoj Crkvi oprost **nije bio odrješenje nego pomirenje sa cijelom zajednicom putem znaka ponovnog primanja u zajednicu vjernika okupljenih u liturgijskom činu**“ (*Smjernice*, str. 173.). Ovdje je očito da Carmen i Kiko poništavaju sakrament pokajanja u njegovim bitnim elementima te da ga, kao i u protestantizmu, pretvaraju u javni čin ponovnog primanja u zajednicu. Nema više sakramenta ustanovljenog od Isusa Krista, **postoji samo zajednica** te ulazak pojedinca u zajednicu ili izlazak iz nje! Ako nema, po njihovu mišljenju, okupljene zajednice nema ni milosti pa tako ni sakramenta. Uloga zajednice ja toliko izvitoperena da se ona pojavljuje nalik novom idolu kojem se sve mora žrtvovati! Baš kao u kolektivnim i komunističkim režimima **osoba nije ništa, a zajednica je sve!** U kršćanstvu pak u kojem su zastupljene obje dimenzije, i ona osobna i ona zajedničarska, na prvom je mjestu osoba (Maritain, *Seljak iz Garona*, 1980., str. 82.). Carmen, baš kao i modernisti i protestanti, s prijezirom gleda na Tridentski sabor i naposljetku uzdiže Luthera: „Nemojte

se smijati, jer i mi smo vidjeli. Ispovijed kao sredstvo osobnog posvećenja jest samo dio puta usavršavanja. Tako sveti Karlo Boromejski ističe značenje onih koji se ispovijedaju. **Sada shvaćate da su mnoge stvari o kojima je govorio Luther utemeljene**“ (*Smjernice*, str. 174.). Kriva je Carmenina tvrdnja da „ispovijed poprima magijski smisao pa je **odrješenje po sebi dovoljno za oprost grijeha**. Carmen tako stvara potpuno osobnu viziju grijeha. U toj viziji baš nigdje nema Crkve i **čovjek je onaj koji drugome oprašta grijeh**“ (*Smjernice*, str. 175.). No, ispovijed se nikad nije priznavala bez čina kajanja u koje se ubraja iskreno pokajanje zbog vlastite krivnje te čvrsta odluka da se više ne griješi. Carmen potpuno poprima protestantski mentalitet kada

izjavljuje „da je čovjek onaj koji oprašta grijeh“, **negirajući tako sakrament Svetoga reda**. Isto tako snažno iskrivljuje zdravi nauk kada tvrdi: „Budući da je osobna ispovijed ljudima mrska (možda jest njoj!), vrijednost obreda nije u odrješenju grijeha, **budući da nam je u Isusu oprošteno**, nego je vrijednost u osposobljavanju čovjeka da primi oprost, što je upravo ono što želi katekumenski proces i pokajnički proces primitivne Crkve“ (*Smjernice*, str. 176.). Carmen, isto kao i protestanti, smatra da nam je oprošteno već u Isusu, a da putem zajednice pojedinac prima oprost (poslušajte to!) kada osjeti oprost duboko u sebi i kada se osjeća u zajedništvu s braćom“ (*Smjernice*, str. 177.). Kao što se vidi nikad nije dostignuto uzdizanje emocionalne dimenzije kao što je možda u svojoj snažnoj vjeri nalik sentimentalizmu nikada nije dosegnuo ni protestant Fridrich Schleiermacher (1768.–1834.). A potom slijedi Carmenina i Kikova nečuvena i zaprepašujuća tvrdnja: „Ono što mi činimo jest postupno obnavljanje vrijednosti sakramenta pokajanja, **pri čemu ipak praktikiramo osobnu ispovijed koja**

se još uvijek koristi. Pritom ljudima ne trebale govoriti o tim stvarima,

nego jednostavno trebale ponovno isticati zajedničarsku vrijednost grijeha, njegovu društvenu narav, moć Crkve i slične stvari“ (Smjernice, str. 177.). Težina ove tvrdnje ne mora se razjašnjavati. U praksi čini se da njih dvoje žele ukloniti sakrament pokajanja ustanovljen od Isusa Krista, kako bi ga zamijenili praksom svojstvenom protestantskim zajednicama. Primjedba na stranici 205. čini se da potvrđuje ovakvo izokretanje stvari. „Pozor! Shema takve koncelebracije različita je od one kojom se prakticiraju sve druge pokajničke koncelebracije u zajednicama tijekom njihova puta.“ Tko ima uši neka čuje!

13) PRAKSA JAVNOG SAMOOPTUŽIVANJA ZA SMRTNE GRIJEHE

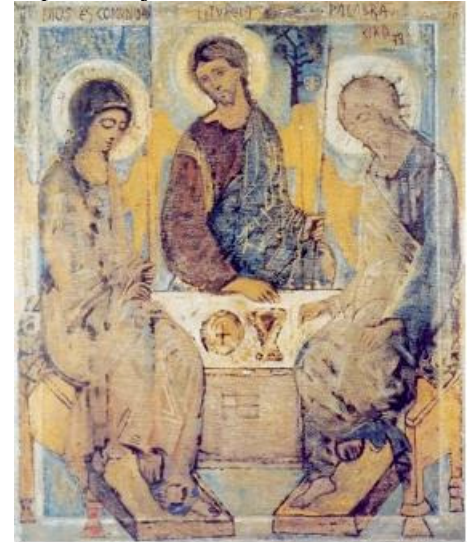
Ta je praksa u suprotnosti s izvornim sakramentom ispovijedi koji obuhvaća osobno i tajno iznošenje smrtnih grijeha. Tako se događa da se tijekom stanovitih „dionica“ ili „skrutinija“ puta javno, ispred cijele skupine, dakle, i ispred osoba koje ne obvezuje sakramentalna tajna kao što obvezuje svećenika, ispovijedaju teški i smrtni grijesi, iako katehisti tvrde da nije riječ o javnoj ispovijedi. Već smo bili svjedoci toga da je takva praksa izazvala trenutačnu intervenciju biskupa. Osim toga, javno priznati pred vlastitim članovima obitelji

(suprugom, ženom, djecom i tako dalje) grijeh koji teško vrijeđa obitelj (kao npr. preljub), izaziva i može izazvati svade i podjele, unijeti razdor i metež u obitelj i u župnu zajednicu. Naposljetku budući da nasuprot sebe nema osobu koja podliježe obvezi šutnje, osoba koja se ispovijeda lako se može ucijeniti od strane zajednice koja joj može u svakom trenutku i iz različitih razloga otkriti priznate grijehe. Javno priznati vlastite grijehe praksa je koja je u suprotnosti s odredbama apostola. Svojedobno tu je praksu osudio papa Leon veliki u pismu biskupima pokrajine Campagne: „Evo načina – govori sv. Leon – koji je u potpunoj suprotnosti s apostolskim odredbama, a koji se nepravilno ustanovio, kao što sam to nedavno saznao, **pa nalažem njegovo poništavanje.** Riječ je o vjernicima u trenutku kada traže oprost. Mi zabranjujemo da se tom prilikom javno čita dokument u kojem su navedeni svi grijesi. Zapravo je dovoljno da **se grijesi iznesu samom biskupu u tajnom razgovoru.**

...treba dakle ukinuti tu spornu naviku. Dovoljno je samooptuživanje koje vjernik prethodno izvrši pred Bogom ili biskupom koji će biti odvjetnik za grijehe grešnika. Većina vjernika moći će se uvjeriti da čin pokajanja izvrše samo tako da se tajne njihove savjesti ne iznose u javnosti“ (S. Leon, *Epistola ad universos episcopos per Campagna*, Samium et picenum constitutos, 2: PL 54 1210-1211- u Saraiva Martins, str. 106.–107.). Vjerovanje da postoji sakrament ispovijedi onakav kakav je Crkva oduvijek poučavala i slavila te vjerovanje da je to samo simbol (kao kod protestanata) te da je upravo zajednica ta koja razrješuje od grijeha, određuje dvije različite i suprotstavljene Crkve, dva različita i suprotstavljena kršćana, dvije različite i suprotstavljene religije, dvije različite i suprotstavljene duhovnosti, a sve to proizlazi iz dvije različite i

suprotstavljene

kateheze.

(Na ikoni Svetog Trojstva Kiko Arguello se drznuo umjesto lika tri anđela naslikati likove triju ključne osobe Puta, Kika Arguella u sredini, Carmen Hernandez u anđelu slijeva i don Maria Pezzija u anđelu zdesna. Također piše: Bog je zajedništvo, liturgija i riječ. Nije prikazan nebeski Jeruzalem ni drvo života; nema zlatne pozadine koja simbolizira božansko i transcendentalno, već je pozadina zeleno-smeđa kako bi sve ukazivalo na imanentnost. Osim toga doista je apsurdna tvrdnja da je Bog liturgija! Kiko možda želi tvrditi, da su njegove zajednice, liturgije i riječ koju propovijeda božanske?)

14) PRIRODNA RELIGIJA

Po mišljenju običnog laika Kika i Carmen Hernandez takozvana

„prirodna religija“ zapravo je poganstvo, praznovjere, fanatizam i duhovna nezrelost. No pogledamo li malo bolje po njima bi prirodna religija bilo:

1) „Moliti Boga pomoć u trenucima bolesti i potrebitosti (Obnova prvog krsnog skrutinija, str. 40)

2) „Ustati ujutro i zahvaliti Bogu na novom danu i prikazati mu vlastita djela te zamoliti Boga da štiti naš dan“ (Obnova prvog krsnog skrutinija, str. 42.)

3) Nositi sa sobom sliku sv. Antuna (Obnova prvog krsnog skrutinija, str. 41.)

4) „Podizati oltare, svetišta i postavljati u njih svećenike“ (Smjernice za fazu preobraćenja, str. 55.-56.)

5) „Patiti u ovom životu kako bi dobili nadoknadu na nebu“, misliti da je ovaj život tek proba kako bismo dobili nagradu u drugom životu“ (Obnova prvog krsnog skrutinija, str. 43.-44.); „misliti da je hereza i potpuno antikršćanski to da je Isus koji je bio Bog mnogo patio, te da ja kao grešnik moram patiti“ (Smjernice za skupinu katehista za konvenciju obnove prvog krsnog skrutinija, str. 43.-44.); „svoj život Bogu prikazati kao žrtvu (Obnova prvog krsnog skrutinija, str. 45.); „zahvala nakon Svete pričesti (Smjernice za fazu preobraćenja, str. 330.), „klečanje“ (str. 331), „posveta Srcu Isusovu“ (str. 115., 139.); „ispovijed kao sredstvo osobnog posvećenja“; „duhovno vodstvo“; „vjernici koji se ispovijedaju“ (str. 174.); „klanjanje Presvetome“ (str. 329.).

U praksi se ismijavaju i odbijaju duhovnosti i obredi odobreni i preporučeni od učiteljstva Crkve te se oduzima vrijednost i odbija svaki oblik duhovnosti koji nije duhovnost skupine. Tako se stvara neka druga crkva, neka druga religija, neka druga kateheza, neki drugi kršćanin, neko drugo učiteljstvo, a koji su svi u suprotnosti s Katoličkom Crkvom. Kao što se jasno vidi laik Kiko bez bilo kakvog odobrenja i priprema uključuje sebe i druge članove u svoju skupinu i to izvan tradicije Crkve i protiv nje, neprestano izazivajući lom

s istinskom duhovnošću. Tim mrskim lomom koji izaziva Kiko namjerno razara duh izvornog kršćanstva. Drugi vatikanski sabor u *Sacrosanctum concilium* tvrdi da vjernici laici u svetoj misi prikazujući bezgrešnu hostiju ne samo preko svećeničkih ruku nego zajedno s njim uče prikazivati vlastitu žrtvu. Stoljećima se izgovaraju prelijepi i bogate jutarnje i večernje molitve koje bilježe i potiču duhovnost istinskog kršćana: „**Klanjam ti se moj Bože, volim te cijelim svojim srcem. Zahvaljujem ti što si me stvorio, učinio kršćaninom i sačuvao u ovoj noći. Prikazujem ti sva djela ovog dana, učini ono što je tvoja volja na tvoju veliku slavu. Sačuvaj me od grijeha i svakog zla. Neka tvoja milost bude vazda sa mnom i svim mojim bližnjima. Amen.**“ Navečer se započinje molitva istim zazivanjem, ali se dodaje: „**Klanjam ti se moj Bože i volim te cijelim svojim srcem. Zahvaljujem ti što si me sačuvao ovog dana. Oprosti mi zlo koje sam danas počinio i prihvati svako dobro ako sam ga učinio. Sačuvaj me na počinku i oslobodi me opasnosti.**“

Crkva s pravom već stoljećima podiže oltare, crkve i postavlja svećenike. Kiko je taj koji čini strašnu pogrešku! Sam Isus u Evanđelju navodi da smo pozvani patiti, u Njemu i za Njega, i to u ovom životu kako bismo dobili naknadu u drugom životu. Sam Isus nas poziva da mislimo kako je ovaj život prolazan ne bismo li primili nagradu u drugom životu. Sveti Pavao tvrdi: „Vama je dana milost ne samo da vjerujete u Krista, nego i da patite za njega“ (Fil 1, 9; 2 Sol 1, 4-5). „Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu“ (Kol 1, 24; 2 Kor 12, 10; 1, 5; Dj 14, 22).

Svojom filozofijom Kiko poništava ovakvo učiteljstvo Božje riječi i u korijenu reže istinski duh koji može dovesti do istinskog spasenja. Spisi svetaca i svetica Katoličke Crkve puni su ovakvih primjera: vlastiti život Kristu prikazati kao žrtvu, prikazati Isusu svoju prvu i zadnju misao tog dana. Stoljećima su svi klečali pred Presvetim, jer su oduvijek vjerovali da

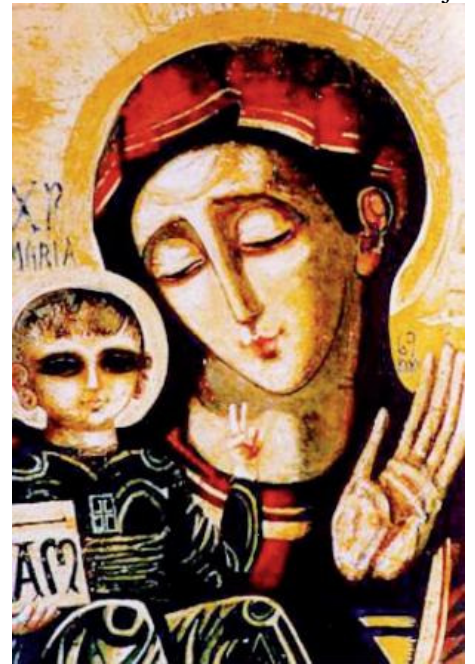
je ondje cijeli Isus, pravi Isus. Pobožnosti Presvetom Srcu Isusovu odobrene su od Crkve i prihvaćene u liturgiji. Poruka i prikazanja svetoj Margeriti Mariji Alacoque (koje su započele u samostanu Di paray le Monial, 27. 12. 1673.) svojedobno je prihvatila Crkva i papa Pio XII. je tomu posvetio encikliku *Haurietis aquas* (15. 05. 1956.) (DZ broj 3922.–3926.). Za klanjanje Presvetom Sakramentu Katolička Crkva predvidjela je poseban obred. Što, dakle, želi taj gospodin Kiko?

„U kršćanstvu nema svetišta, nema oltara niti svećenika u smislu prirodne religije – koji bi pazio na svetište i služio mu“. Odakle li mu ovakve apsurdne ideje.

15) BIBLICIZAM I LUTERANSKI ANTIINTELEKTUALIZAM

„Biblija se interpretira sama po sebi, s pomoću paralelizama“ (Smjernice, str. 372.).

„Vjerovali smo da je vjera prihvaćanje niza apstraktnih istina (!), da je vjera u prihvaćanju određenih stvari. Upravo to stvara zbrku. Neki vjeruju da je kršćanstvo racionalno vjerovanje u istine. Za Izrael to nije vjera. Upravo ulazimo u predivno razdoblje (!) u kojem biti kršćanin **NEĆE ZNAČITI PRIHVAĆANJE NEKIH ISTINA.** Kršćanstvo nije

(U neokatekumenskom centru sv. Bartolomej u Tutu, u Scadicciju je ova ikona za koju, ako sama po sebi nije potpuna blasfemija, možemo reći da je

uznemirujuća. Najveća anomalija, osim crnog ponora umjesto očiju maloga Isusa, je izokrenuta omega!)

skup istina koje su statične i u koje ti moraš vjerovati i otkriti ih. ...Crkva je neprestano događanje“ (*Smjernice* str. 61.). „Mi nismo ljudi nauka“ (str. 104.). Običan laik Kiko zanemaruje biblijsko značenje izraza „nauk“ (Pnz 32, 2; Iz 42, 4; Ez 7, 26; Dj 5, 28; Rim 16, 17; 6, 17; 1 Kor 14, 6; 2 Kor 11, 6; 2 Tim 4, 2; 1 Tim 1, 10; 4, 6; 6, 1.3; 2 Tim 4, 3; Tit 1, 9; 2, 7; 2, 10; Heb 5, 13; Iv 7, 16; 18, 19; Otk 9, 2; 13, 12; 17, 19; 2 Iv 9). U Svetom pismu „nauk“ označava sveukupno Isusovo i Božje poučavanje, u svim svojim aspektima i dimenzijama, sakupljenim i uvijek zajednički proživljenim: a to su i doktrinarni aspekti i aspekti proživljenog života. U katoličkoj vjeri ortodoksa i ortopraksa idu jedna uz drugu ili se podudaraju. Ivan Pavao II. poučava: „Besmisleno je suprotstavljati ortopraksiju ortodoksiji: kršćanstvo jest, **neodvojivo**, i jedno i drugo. ...također je uzaludno tvrditi da se odbacilo ozbiljno i sustavno proučavanje Kristove poruke u ime neke metode koja se prvenstveno temelji na životnom iskustvu. ...Tako katehezu koja polazi od stvarnog života ne valja suprotstavljati tradicionalnoj, doktrinarnoj i sustavnoj katehezi. Kateheza je uvijek uvođenje u vjeru čiji je cilj otkrivanje Boga... otkrivanje Boga nije odvojeno od života... nego ga ono u potpunosti osvjetljava kako bi ga nadahnuo ili preispitao u svjetlu Evanđelja“ (*Catechesi tradendae*, broj 22). Sabor je obnovio teologiju. „**VIŠE SE NIJE GOVORILO O DOGMI OTKUPLJENJA**“ (*Smjernice*, str. 67.). Kiko nije pozorno pročitao dokumente Sabora koji to poriču (LG, broj 3,8-9, 44, 52, 57; SC 2; UR 23; Perf Carit. 5e; Dignit. Hum. 11a; PO 13c; GS 67b; UR 12).

16) Gnosticizam

Po Kikovoj i Carmeninoj filozofiji ekleziologija je gnostička. Tako postoji „**prvi krug** ljudi pozvanih da osnuju nove zajednice te da budu sakrament Crkve... postoji **drugi**

krug u kojem su ljudi koje Bog ne poziva da juridički pripadaju Crkvi ali ih poziva da spoznaju Evanđelje i koji trebaju biti spašeni (*Smjernice*, str. 84.). ...I naposljetku, postoji **treći krug** ... a to su ljudi koji žive u laži... i ljudi kojima doista upravlja Sotona. Ali ne zato što su loši ili su to skrivili, nego možda zato jer je na njih došao red, a mi nećemo istraživati zašto“ (*Smjernice*, str. 89.). Potpuno je kriv Kikov stav kada tvrdi da postoje osobe za koje „Bog ne želi da se obrate“ (*Smjernice*, str. 17.-19.). To zastranjujuće mišljenje slično je kalvinističkoj ideji predestinacije koju je osudio već Sabor u Orangeu (585.). Bog unaprijed zna da neka osoba loše upotrebljava svoj slobodni sud te ne prihvaća Božji poziv, ali nije Bog taj koji je izravno kriv za nevjerovanje i tvrdoglavost ljudi! Krivnja je uvijek čovjekova, a nikada Božja (OS 13, 9; Sap 2,21; Iv 15, 22. 24; Sol 13,5) ističe sveti Toma Akvinski (*Komentar uz Ivanovo evanđelje*, Citta nova, 1992., sv. 5, 2, pog. 7.-12., str. 343.-348.).

I gnostičke sekte (spasenje = samosvijest) ljude su dijelile u **tri kruga**, u tri kategorije: 1) **pneumatici**: oni odabrani koji posjeduju gnozu, 2) **psihike**: mogu se spasiti samo ako se drže naputaka pneumatika i 3) **ilike**: kojima je predodređeno umiranje (sv. Irenej iz Liona, *Protiv hereza*¹⁸, Cantagali, Siena, 1996., I,5,2 – I,8,3). I gnostičke sekte (**kao masoni**) smatrali su da imaju **tajno stupnjevano poučavanje pridržano samo iniciranima** (esoterismo) te su one koji su prihvaćali službenu religiju s doktrinom i javnim obredima (essoterismo) smatrali djecom koja ništa ne znaju i praznovjerna su, pa se od njih ne može odmah zahtijevati da se odreknu bajki i mitova u koje vjeruju. Bilo da je riječ o gnosticima ili masonima, oni na početnim razinama dopuštaju dvostruku pripadnost. Od patrističkog doba gnostičke hereze bile su najveći neprijatelji Kršćanske Crkve. One se temelje na „spoznaji“, (gnozi) koja je pridržana malom broju ljudi („iniciranima“ ili „prosvijetljenima“,

ovisno o sektu) dok svi oni drugi („članovi“) moraju ostati u potpunosti tami, bez ikakve predodžbe kamo će ih odvesti započeti put. Papa Benedikt XVI. na glavnoj audijenciji srijedom, na Trgu sv. Petra, 28. ožujka 2007., potvrđuje vrijednost stava sv. Ireneja, a koji je u suprotnosti s gnostičkim sektaštvom tog doba: „Irenej pobija zahtjeve gnostika:

a) prije svega oni ne posjeduju istinu koja bi bila veća od zajedničke vjere, jer ono što oni govore ne potječe od apostola nego su to sami izmislili;

b) drugo, istina i spasenje **nisu privilegij i monopol rijetkih, i nisu tajni kao što su tajni za gnostike**, nego tu istinu i spasenje mogu postići kroz propovijedi apostolskih nasljednika i, prije svega, rimskog biskupa. Apostolska tradicija „**javna je**“, a ne privatna i tajna. Ona je u svojim temeljnim sadržajima „jedinstvena“ (sv. Irenej, *Protiv hereza*, I,10,1-2). Apostolska tradicija „pneumatska“ je, to jest usmjerava je

Duh Sveti, a „primili smo je od Crkve... Ondje gdje je Crkva, tamo je i Duh Sveti; a gdje je Božji duh, ondje je Crkva i svaka milost“ (isto, III,24,1). Vjera Crkve je „javna“, „jedna“, „pneumatska“ i „duhovna“. Uzmemo li bilo koju od ovih karakteristika, one će nam najbolje razotkriti izvorno prenošenje vjere danas. Ivan Pavao II. svojedobno je od svih vjerskih skupina unutar Crkve zatražio ozbiljno proučavanje kršćanskog nauka (*Catechesi tradendae*, broj 47; broj 70) te da sve te skupine ispovijedaju istu vjeru.

STAVOVI SUPROTNI ONIMA DONESENIM NA SABORU

Sva ta zastranjenja nisu zaključena na Saboru, stoga neka netko dokaže da je Sabor uništio bit Euharistije i

¹⁸ *Contro le eresie*

sakrament pokajanja kao što je to učinio Kiko. Također neka se dokaže, ako je to moguće, da je Sabor, a Kiko to, naime, tvrdi, utvrdio tri skupine gnostika, te neka se dokaže luteranski antiintelektualizam, luteranska ideja grijeha, sektaška ideja crkvene povijesti te hermeneutika razdora Sabora. Kiko se pak lukavo služi Saborom kao alibijem da bi nametnuo svoje maštarije i ludosti. „Mogu vam pročitati Congarov i Rahnerov (!) članak koji kažu: „U budućnosti Crkve neće više biti protestanata i neprotestanata; **doći će do novog raskola, između onih koji su na strani Sabora i onih koji su protiv zaključaka Sabora**“. Ovo je bilo proročanski, jer smo to već doživjeli. **Puno smo bliži protestantima nego nekima iz Crkve koji nas žele istući i ubiti**“ (*Smjernice*, str. 349.). Ta Kikova teorija poprima oblike lažnog mesijanizma koji on sam uvodi i širi, i to sa strukturama, ulogama, hijerarhijama, metodama i sadržajima različitih od onih koje zastupa Crkva. Ta se teorija ustanovljuje kao „novo objavljeno“ prepuno sinkretističkih elemenata preuzetih iz protestantizma, gnosticizma, judaizma te s kabalističkim elementima manipulativno reinterpretiranih kako bi uzdizali osnivača te teorije.

MRŽNJA

Kiko, na primjer, na fundamentalistički način čita odlomak u kojem Isus kaže da „onaj tko ne mrzi majku i oca, njega nije vrijedan“. Zapravo je nevjerojatno da Kiko tvrdi kako se riječ „mrzi“ treba shvatiti doslovce (*Smjernice*, str. 224.-225.; *Smjernice za skupinu katehista za konvivenciju obnove prvog krsnog skrutinija*, 1986., str. 73.-74.; i *Smjernice za skupinu katehista za obredni ulazaka*, 1974., str. 38.; str. 43.-45., str. 102.; *Smjernice za skupinu katehista za obnovu drugog skrutinija*, 1977., str. 78.-79.). Budući da se ta ideja ponavlja u različitim tekstovima i u različitim razdobljima, nema sumnje da je doista riječ o tumačenju „karizmatičnog“ lidera.

PRODAJA SVIH DOBARA

Na isti se način čita i odlomak o prodaji dobara (Mt 19, 21). Svima se, bez obzira na poziv, životnu situaciju, društveni sloj, životne uvjete, nameće da odbace vlastita dobra, jer im u protivnom prijeto da neće ući u Kraljevstvo nebesko. Štoviše, po Kikovu mišljenju, neki sveci (kao sv. Ivan Moscatti) nisu se u potpunosti odrekli svojih dobara... te su u paklu! Bez obzira na njegovu krivu prosudbu ovog velikog sveca, i u ovom slučaju Kiko tvrdi da je Crkva pogriješila proglašavajući ga svetim. Crkva, dakle, jadna, nije primijetila da prije proglašavanja nekoga svetim treba pitati Kika i Carmen što da učini!!! Jer jedna je stvar škrtost, a druga je stvar živjeti život čiji je poziv drukčija od života časnog brata ili časne sestre koji su se zavjetovali na siromaštvo. Netko tko je oženjen, ima obitelj, djecu, dužan je skrbiti za tu obitelj. Ako je jedini prihod u obitelji jedna plaća, jedan tekući račun, ne može se od te osobe tražiti da cijelu svoju plaću dade neokatekumenskim katehistima i obitelj ostavi bez sredstava. Katekizam Katoličke crkve razlikuje zapovijedi i savjete (KKC, 1973.-1974.). Isti stav ima i sv. Toma Akvinski (S.Th., II-II, poglavlje 184, a. 3). Isti stav nalazimo i u priručniku Roya Marina, *Teologija kršćanske savršenosti*¹⁹, naklada Paoline, 1989., str. 247.-248.; str. 257.-259.). Kiko i Carmen, u potpunoj suprotnosti sa Katekizmom Katoličke Crkve, poučavaju pak da je razlika između zapovijedi i savjeta kriva (*Smjernice za skupinu katehista za konvivenciju obnove prvog krsnog skrutinija*, str. 101. i 103.-104.). Potpuno se odreći svih dobara jest sredstvo za ostvarenje veće bliskosti s Isusom, ali nije i jedino sredstvo. Osim toga, zbog različitih životnih izbora nisu svi pozvani da na isti način i s istom radikalnošću prakticiraju siromaštvo. Osim toga, obveza prodavanja vlastiti dobara ili davanje jedne desetine u neokatekumenske blagajne donosi goleme iznose novca kojim **bez imalo transparentnosti** upravljaju sami katehisti. Tim golemim novcem Put uspijeva kupiti mnoge suučesnike,

šutnju te tihi pristanak i biskupa i svećenika i kardinala.

NEOKATEKUMENSKA EKSKLUZIVNOST

„Krist čije se božanstvo još nikad nije isprobalo (?!?) po Kikovim je riječima – osnivača Neokatekumenskog puta – njemu samom dao dar osnivanja Crkve“ (*Obnova prvog krsnog skrutinija*, str. 49.; *Obnova drugog krsnog skrutinija*, str. 100.). Da bi ušao u tu crkvu, pojedinac mora započeti Neokatekumenski put zajedno s drugima i pod vodstvom katehiste, i to onoga koji pripada Neokatekumenskom putu, a kojem će biti posve podređen (*Obnova krsnog skrutinija*, str. 58.-59.). Kiko, dakle, ima zadaću osnivanja crkve (*Obnova prvog krsnog skrutinija*, str. 49.). Katehisti Neokatekumenskog puta (a ne svećenici) dat će svojim sljedbenicima milost kako bi im pomogli da nastave put (*Obnova prvog krsnog skrutinija*, str. 67-68).

OBVEZA ČUVANJA TAJNE

U ovoj skupini nametnuta je obveza čuvanja tajne o svemu što je ondje rečeno ili učinjeno: baš kao i kod masona. Upotrebljavaju se metode i iskustva stupnjevanja, kao na primjer inicijativne etape, kao što se to prakticira u ezoteričnim skupinama i ložama. „Strategija čuvanja tajne“ sredstvo je koje se upotrebljava da bi se prikrije njihove doktrine i njihova praksa. Put je prožet takvom neobičnom tajnovitošću. Službeno se ne zna ništa, ni o katehezi ni o onome što će se dogoditi na sljedećem dijelu puta. Ovom tehnikom osobe

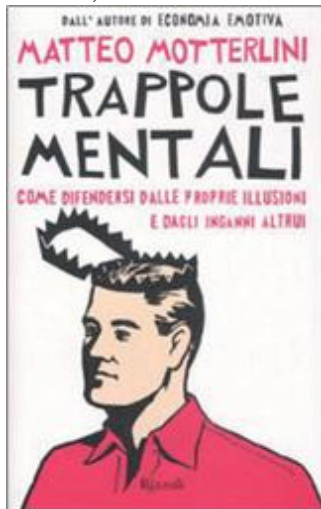
odgovorne za tu skupinu mogu u um osoba, ali i pastira Crkve, projicirati sliku kakvu god žele. Jedna gospođa iz jednog kalabrijskog grada napisala

¹⁹ *Teologia dela perfezione cristiana*

je da „se na onoga tko otkrije tajne puta baca prokletstvo koje seže i do četvrtog naraštaja“ (Enrico Zoffoli, *Pismo direktoru Radija Marije*, 1994., str. 24.). Neokatekumeni ništa ne znaju o sljedećim etapama puta, baš kao i kod masona. Drži ih se u neizvjesnosti o onome što se događa i poučava u sljedećim etapama. Zapravo nije nauk nego organizacija skupine i metoda kojom se služi u praksi vrlo slična onoj masonske, zbog čega ne možemo a da ne pomislimo da masoni utječu i podupiru ovu skupinu. I za Kika se snažno sumnja da je mason.

POTICANJE NA KLEVETU

Neokatekumene se poučava da kleveću, šire objede i laži o onima koji ne odobravaju njihov put: na isti način to čine masoni. Protiv onih koji razotkrivaju greške i devijacije te skupine pokreće se kampanja objeda i klevete, i to na

sve moguće načine. Nije li to jasan znak da tu skupinu ne pokreće Sveti Duh, nego onaj suprotan njemu? Na isti način zbog tog svog sektaškog mentaliteta odbijaju i diskvalificiraju svaku duhovnost koja nije njihova, naravno **uključujući i one koje odobrava Katolička Crkva**. Kao i sve sekte koje su okružene nekom vrstom kulturnog kineskog zida, vide i čuju samo svoju internu stvarnost. Ne cijene ništa što se napravi izvan njihova pokreta, ili ako to cijene, onda samo zato što je to gotovo vjerna preslika njihovih uvjerenja.

MASONSKI STIL

Neokatekumeni su velikodušni prema „svojoj braći“, jedni prema drugima, ali i prema svakome tko ih na neki način zagovara, ali su nemilosrdni i protiv vlastitih članova obitelji ako se oni slučajno ne slažu s njihovim idejama. „Kao i kod masonske zakletve koja nalaže pomaganje „braći“ iz iste lože, tako su se i neokatekumeni dužni međusobno pomagati unutar vlastite zajednice i, po potrebi, pomagati drugim zajednicama, ali nisu dužni pomagati nikome izvan pokreta“ (Enrico Zoffoli, *Pismo direktoru Radija Marije*, 1994., str. 50.). Isti mentalitet nalazimo i kod, Jehovinih svjedoka, ekstremnim političkih stranaka i sljedbenika scientologije. Jedan gospodin poslao je malu raspravu s naslovom „*Masoni i neokatekumeni – neobične podudarnosti između načela prvih i ponašanja drugih*“ (Enrico Zoffoli, *Pismo direktoru Radija Marije*, 1994., str. 32; E. Zoffoli, *Istina o neokatekumenskom putu*, Naklada Segno, 1996., str. 169-175).

ŠTO JE SA SVIM PROGLAŠENIM OBRAĆENJIMA?

Ova se skupina hvali „obraćenjima“ do kojih je dovela. I među Jehovinih svjedocima, mormonima, pripadnicima Hare Krišne, i raznim protestantskim skupinama ističu se slučajevi ljudi koji su prije krali, ubijali, živjeli u preljubu, drogirali se, psovali i tako dalje, ali nakon što su ušli u sektu, prestali su to raditi. Bilo da je riječ o tim slučajevima i onima u neokatekumenskim skupinama, uvijek treba provjeriti:

A) što se dogodilo nakon obraćenja
 B) je li bila riječ o naglom rasplamsavanju vjerskog žara, a potom zapadanju u stare obrasce ponašanja ili su to bile stabilne promjene
 C) također treba provjeriti jesu li dotične osobe prešle u neku drugu sektu i vratile se starom životu ili su pak postale ateisti, itd. I u takozvanoj duhovnoj obnovi tijekom koje se moli molitva ozdravljenja dežurni karizmatik često proglašava mnoga ozdravljenja, a ponekad i neke bolesti, ali nikada to nitko ne provjerava. Prije

i poslije molitve nikad nisu bili prisutni liječnici, kao na primjer u Lourdesu koji bi potvrdili da je eventualno ozdravljenje samo sa molitvom.

D) Istina, mnogo je onih koji započinju ovaj put, ali **ga i mnogi napuštaju**, a ponekad ga počinju i proklinjati. O njima nitko ne govori. Koliko ih je? Što su napravili nakon što su napustili skupinu? Zna li itko točan broj onih koji su izišli iz puta i jesu li se nakon toga udaljili od Crkve, pogotovo ako joj nikad nisu ni bili blizu? Naspram stotine tisuća pristalica koliko ih je danas, milijuni ljudi izlaze iz neokatekumena. Na mnoge je neokatekumensko iskustvo djelovalo razarajuće.

Za obraćenje nije dovoljno napustiti loš način života i prepustiti se jednom iskustvu, jednoj tehnici i jednom mehanizmu koji na neko vrijeme mogu riješiti naše strahove i ostvariti vlastite predrasude. Za obraćenje je potrebno prijeći put od grijeha do Božje milosti i do napora posvećenja vlastitog stanja. Potrebno je prijeći put od pogriješke prema jedinoj istini. Riječ je o putu koji vodi do punine katoličkog života. Da bi se moglo govoriti o pravom obraćenju, **potrebni su katolički plodovi**. A kako se kod neokatekumena može govoriti o obraćenju, ako Kiko falsificira svetu misu i sakramente u protestantskom smislu, ako je njegova ideja grijeha luteranska, a ideja Crkve i života gnostička, te ako svoje sljedbenike uvjerava u sektašku ideju crkvene povijesti i prisiljava ih da budu robovi hermeneutike raskola?

Gdje su tu katolički plodovi? To su luteranski, gnostički, judaistički i pentekostalni plodovi, i razni drugi, ali nikako ne plodovi katoličke vjere. Tu nema nikakvog moralnog obraćenja i obveze vlastitog posvećenja, štoviše, Kiko poučava svoje sljedbenike da je čovjeka uništio istočni grijeh, da je čovjek rob zloga, da ne može činiti dobro te da čini samo zlo, a da je onaj koji pokušava oponašati kršćanske vrline farizej. **Gdje su tu katolički plodovi moralnog obraćenja?** U nekim neokatekumenskim zajednicama i nakon godina sudjelovanja u Putu još uvijek se razuzdano razgovara, ljudi

se međusobno svađaju i čak psuju; ima i onih koji rade pobačaje, ima rastavljenih i onih koji žive u nevjenčanom braku. Jedan svećenik čak je ustvrdio da je grijeh samo preljub, ali ne i blud. Drugi pak siju mržnju, izazivaju neugodne situacije, a potom da bi iz njih izišli, pribjegavaju raznim lažima. Mnogi katekumeni žive dvostruki život, propovijedaju siromaštvo, ali kupuju skupe stanove i automobile. Propovijedaju i uvjeravaju druge da će postići vječno spasenje samo ako budu članovi Puta, a ako to ne učine, govore im da će biti izbrisani iz knjige života makar prethodno i nisu bili u nju upisani. Ponekad s vrlo neprikladno ponašaju i u svetištu, gdje prije euharistije mnogi neokatekumeni ulaze razdrljenih košulja, u kratkim suknjama, neki puše, viču ili se čak svađaju. **Gdje su tu katolički plodovi?** Uslijed svih tih izopačenosti neokatekumeni puno lakše zapadaju u emocionalne krize i duhovna

zastranjena pa se utječu drugim sektama, što se vrlo često i potvrdilo. Dok su neki Put napustili, čim su primijetili sukobljavanje te skupine s učiteljstvom Katoličke Crkve te su nakon toga nastavili svojim, ispravnim, putem, mnogi neokatekumeni su čak prešli u evangelike ili u druge skupine. Čak su i „katehisti“ od osamnaest godina nakon tog iskustva postali ateisti“ (Enrico Zoffoli, *Pismo ravnateljcu Radija Marije*, 1994., str. 46.-49.). Ta skupina, koja prema van ima katolički izgled i predstavlja se katoličkom, zapravo podržava i potiče internu praksu, doktrinu, liturgiju, crkvu, naučiteljstvo i vodstvo koji su paralelni s Katoličkom Crkvom.

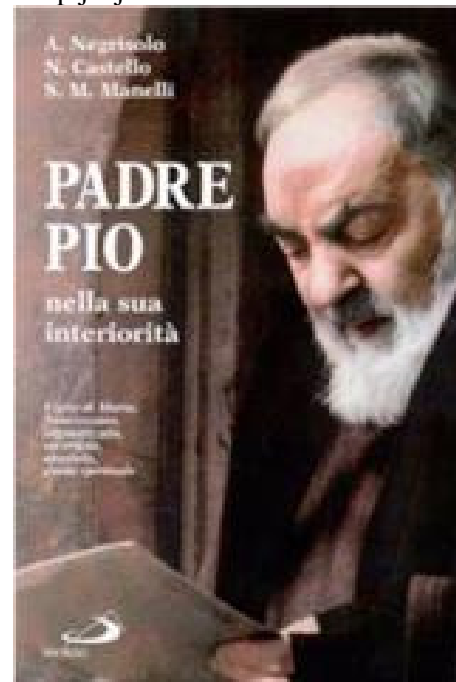
17) PLODNO TLO

Ako se netko pita kako je moguće da su se dopustila tolika odstupanja od katoličkog nauka te su se u nekim slučajevima čak i poticala, dovoljno je sjetiti se, kako je Papa Benedikt XVI. u Rimskoj biskupiji za Božić 2005. rekao **da se hermeneutika razdora širila nakon Sabora**, te da su unutar te prljave struje Kiko, njegova lažna doktrina i njegov lažni pokret pronašli plodno tlo za svoj rast i širenje. Ali najvažniji je jedan drugi razlog. 1972. neokatekumenat proučava sama Kongregacija za obrede koja se spremala izdati publikaciju o tomu. Tada je tajnik Kongregacije, monsinjor Annibale Bugnini, zajedno sa skupinom stručnjaka nakon dvije godine proučavanja liturgijsko-katehetske prakse Neokatekumenskog puta u svom časopisu „Notitiae“ (srpanj-kolovoz 1974., str. 95-96., str. 229-230.), objavio kratki izvještaj *Praeclarum exemplar*, u kojem se vrlo pohvalno i s poštovanjem izražava o radu neokatekumenskih zajednica, a da bi aktualizirao Sabor. Neokatekumenske zajednice definirane su gotovo kao „sjajan model“ (*praeclarum exemplar*) aktualne post-saborske obnove (Annibale Bugnini, u *Liturgijskoj reformi*, str. 579. bilješka 26.). Tih godina za taj pokret izabrano je, na prijedlog Kongregacije za obred, ime Neokatekumenski put ili katekumenat nakon krštenja.

GOLEMA SUODGOVORNOST SVIH PASTIRA CRKVE

Nema sumnje da je jedan dio crkvenih pastira itekako odgovoran te na neki način suučesnik u razvoju neokatekumenizma (E. Zoffoli, *Istina o neokatekumenskom putu, Svjedočenja i dokumenti*, naklada Segno, 1996., str. 185.-186.; 218. 219; str. 262.-272.). Mnogo ljudi je u dobroj vjeri ušlo u pokret i nisu se mogli boriti protiv grješaka u neokatekumenskoj pseudo-katehezi koja im je bila podmetnuta. Ali što da kažemo za pastire koji su dopustili da ih pokret „ušutka, „zavedu u stupicu“ i „zarobi“ i koji su tako postali

suodgovorni za velike pogreške i zloporebe te skupine? Kako je moguće da svećenici koji su od samih početaka u tom pokretu nisu ništa primijetili, nisu ništa rekli te su dopustili da ih podjarme i plagiraju? Kako je moguće da su cijelo vrijeme sve opravdavali, potvrđivali, širili i branili teške pogreške Kikove pseudo-kateheze? Kako je moguće da su brojni biskupi i kardinali godinama pozivani na neokatekumenske konvivencije (gdje su im neokatekumeni platili sve troškove), na velike susrete te da nisu ništa primijetili, ništa nisu rekli i dopustili su da neokatekumeni njima manipuliraju i da ih obmanjuju? Na jednom od tih susreta Carmen je pred velikim brojem okupljenih biskupa doslovce usutkala jednog biskupa koji se s nekoliko primjedaba usudio osvrnuti na pokret. Taj je biskup svojoj subraći o tom nevjerojatnom događaju ispričivijedao u jednom pismu. Ali reakcija nije bilo. Biskupi i kardinali nastavili su posjećivati ta okupljanja.

Kako je moguće da su svi ti pastiri ostavili tolike ljude u rukama tih pseudo-katehista laika? Kako je moguće da su i ne trepnuvši dopustili da se stvori i počne širiti ta paralelna crkva te su, štoviše, poticali njezino širenje? Kako je moguće da su se dopustile manipulacije a da se nije interveniralo? Kako to da se nije reagiralo na toliko mnoštvo kardinalima podnesenih prijava o

štetama i razmiricama koje su prouzročili neokatekumeni, nego se za to znalo i šutjelo? Svi, ali baš svi ti pastiri na svim razinama, posebno oni koji su naložili „poučavanje, posvećivanje i vođenje“ tog pokreta, snose veliku odgovornost.

DRUGI ARGUMENTI

Da biste dobili potpune informacije o toj skupini preporučamo vam odličnu knjigu oca E. Zoffolija *Istina o keokatekumenskom putu, svjedočanstva i dokumenti* (naklada Segno, 1996.) te temeljito čitanje dijelova koji govore o:

- 1) Golemom novcu koji služi za kupovinu svih, uključujući i biskupe. „Zna se da u neokatekumenskom pokretu kruži velik novac kojim se neokatekumeni služe da za sebe vežu crkvene autoritete (str. 60.). „Riječ je o milijardama koje otvaraju put neokatekumenima. Novcem neokatekumeni uspijevaju otvoriti sva vrata pa čak potkupljuju i svećenstvo koje onda ne zažmire na jedno oko već na oba oka“ (str. 219.) „Trebalo naučiti kupiti biskupe“
- 2) „Opasnost od jednog od najgorih raskola“ (str. 84.). „Ako nas sljedeći Papa ne odobri, osnovat ćemo vlastitu crkvu (str 321.-322.).
- 3) Dvije paralelne crkve (str. 4., str. 105.)
- 4) Katehisti superironiji u odnosu na svećenike (str. 34., str. 105.) Baš kao Jehovini svjedoci (str. 50.) Novi i lukaviji od Jehovinih svjedoka (str. 89.)
- 5) Zaprepašćujući rezultati (str. 142.)
- 6) Vragovi odjeveni u svjetlo (str. 163.)
- 7) Velika apostazija (str. 184.)
- 8) biskupi i kardinali pretvaraju se da ništa ne znaju (str. 381.–383.)
- 9) Nastavlja se propovijedati Kikov „Bog“ a ne Isusov Bog (str. 222.)
- 10) Cilj opravdava sredstva (str. 228.-230.)
- 11) Desetina ili raketing? (str 338. – 339.)
- 12) Stalni napadi na Tridentski sabor, Dogmatski sabor (Gino Conti,

Otkrivena tajna, naklada Segno, 1997., str. 61., str. 137., str. 138., Smjernice str. 73. u str. 174.-175.)

13) „Tko napusti Put napušta i Crkvu (don Elio Marighetti, *Tajne neokatekumenskog puta*, naklada Znak, 2001., str. 167.).

18) PADRE PIO I NEOKATEKUMENI

Padre Pio iz Pietrelcine neokatekumene je „na njihovu samom početku nazvao novima lažnim prorocima i tako je doista i bilo“ (pismo od 28. 12. 1993., Enrico Zoffoli, *Pismo direktoru Radija Marije*, 1994., str. 40.). Kao i uvijek, otac Pio imao je pravo! „Jer takvi su ljudi lažni apostoli, himbeni radnici, prerušu se u apostole Kristove. I nikakvo čudo! Ta sam se Sotona prerušuje u anđela svjetla. Ništa osobito dakle ako se i službenici njegovi prerušu u službenike pravедnosti. Svršetak će im biti po djelima njihovim. Ta rado podnosite bezumne, vi umni! Da, podnosite ako vas tko zarobljava, ako vas tko proždire, ako tko otima, ako se tko uznosi, ako vas tko po obrazu bije. Na sramotu govorim: bili smo, biva, slabi!“ (2 Kor 11, 13-15. 19-20). „Od nas izidoše, ali ne bijahu od nas“ (1 Ivanova 2, 19). Isus je govorio o „lažnim prorocima koji dolaze k vama u ovčjem odijelu, a iznutra su vući grabežljivci“ (Mt, 7, 15). (usporedi, www.internetica.it; www.internetica.it/neocatecumenali; www.neocatecumenali.

Blogspot.com; www.nostreradicci.it; osservatorio neocatecumenale, itd).

Crkva vodi mnoge borbe protiv vanjskih neprijatelja, ali pravi neprijatelj, trojanski konj, je onaj unutar njemu, tj. onaj koji je u njedrima same Katoličke Crkve: riječ je o širenju pokreta, skupina, pod-skupina, sektu koje tek formalno potvrđuju poslušnost prema Papi, ali zapravo se od nje odvajaju svojim potpuno različitim teološkim i moralnim idejama. Nakon dugih razdoblja prividnog mira i sloge, nakon mnogo godina, kad svako djelo dođe na vidjelo, neizbježni će biti raskoli, izopćenja, duboke razdiobe. Jedna od tih je i Neokatekumenski put. I na

katoličkim internetskim stranicama ima mnogo zajednica koje su prosvjedovale protiv odobravanja neokatekumenskog statuta, koje skupljaju svjedočenja onih koji su napustili Put i koji pripovijedaju o fanatizmu i apsurdnostima koje su trpjeli godina, te otkrivaju kako su na patološki bolestan način bili uništavani oni i njihove obitelji. Njihova svjedočanstva ocrtavaju psihološku podjarmljenost onih koji su mentalno najslabiji, a što se na izvan lažno prikazivalo kao ljubav i dobrotu. Dajmo riječ jednom od takvim mnogobrojnih katoličkih linkova koji dokumentiraju kritike protiv neokatekumena. Svatko može suditi prema svojoj savjesti, bude li smatrao da je u tim priložima nešto što je točno ili pogrešno, a govorimo to u nadi da će posljednja biti ipak riječ crkvenih autoriteta.

Uredništvo

Neokatekumeni u svojem nauku i svojoj praksi čine pogreške svojstvene Nizozemskom katekizmu i masonskim programima čiji je cilj razaranje Crkve i njezina nauka.

NIZOZEMSKI KATEKIZAM

Nizozemski katekizam prvi put je objavljen 1966., a njegove je pogreške ispravilo Povjerenstvo sastavljeno od kardinala koje je imenovao Papa Pavao VI. U tom se Katekizmu:

- 1) zanemaruju anđeli
- 2) ne priznaje se da je ljudske duše stvorio izravno Bog
- 3) kaže da naši praočevi nisu istočni grijeh prenijeli na sve svoje potomke, već ga je na sebe privukao čovjek jer živi u zajednici u kojoj vlada zlo, pa je tako istočni grijeh poput epidemije. (opaska autora: o soteriologiji, dakle, ovisi sakramentologija: dakle, pogreška u soteriologiji za sobom povlači teške pogreške u sakramentologija!)
- 4) ne potvrđuje djevičanstvo Presvete Marije.

- 5) ne govori o tome da je Naš Gospodin umro za naše grijeha (**iskupljenje**), a kojega je u tu svrhu poslao Njegov Otac, niti se govori o tome da je to cijena da nam je vraćena Božja milost.
- 6) **misu predstavlja kao gozba, a ne kao Žrtva.**
- 7) **ne potvrđuje jasno i izričito Realna prisutnost i transupstacijacija.**
- 8) je nestala nepogrešivost Crkve i činjenica da je Crkva oličenje istine.
- 9) je nestala mogućost ljudskog uma da izrazi i pojmi objavu nekih otajstava. Tako se zapada u agnosticizam i relativizam.
- 10) U tom je katekizmu umanjena uloga vršitelja svećeničke službe.
- 11) **Prema Nizozemskom katekizmu biskup ima mandat koji mu povjerava „Božji narod“, a naučiteljstvo biskupa ograničavalo bi se na to da sankcionira i ratificira ono u što vjeruje zajednica vjernika.**
- 12) **Papa gubi svoju vrhovnu i univerzalnu vlast.**
- 13) Sveto Trojstvo je izbljedjelo i predstavljeno je na neprikladan način.
- 14) Povjerenstvo kritizira sve ono što je rečeno o **djelotvornosti sakramenata**, sve ono što je rečeno o definiciji čuda, i o sudbini duša pravednika nakon smrti.
- 15) U ovom katekizmu neki dijelovi nejasno objašnjavaju moralne zakone i „moralna rješenja“ koja u doslovnom smislu interpretiraju nerazrješivost bračnog saveza.

Ostatak Katekizma je dobar i pohvalan, ali za moderniste je uvijek bilo tipično da miješaju istinu i laž, pa je stoga ovaj Katekizam loš, i, zapravo, opasan za vjeru. Nizozemski katekizam bio je dovršen godinu dana nakon završetka Sabora i na brzinu je preveden na puno jezika. Osim toga, ispravke koje je napravilo Povjerenstvo kardinala priložene su kao dodatak na kraju Katekizma, a to znači, da je čitatelj do tog mjesta već pročitao i usvojio pogriješke te da

možda uopće neće gledati ispravke. U nekim slučajevima ispravci uopće nisu bilo dodani kao prilog tekstu. **I čemu sve to? Kome je to pogodovalo? Cui prodest?**

MASONI

Masonski časopis *Humanisme* iz studenog-prosinca 1968. jasno tvrdi:

Od stupova koji će se najlakše srušiti citiramo:

- 1) **nepogrešivost naučiteljstva** koje je prije sto godina bilo uvjerenost da će konsolidirati Vatikanski sabor i koje je bilo predmet napada nakon što je objavljena enciklika „*Humanae vitae*“;
- 2) **realna prisutnosti euharistije** koju je Crkva uspjela nametnuti srednjovjekovnim masama i koja će nestati s poboljšanom komunikacijom između katoličkih svećenika i protestantskih pastora;
- 3) sveti značaj svećenika koji proizlazi iz institucije sakramenta svetog reda, a koji će postati nešto privremeno i što se bira;
- 4) **razlikovanje Crkve koja upravlja i crnog klera** (tj. Rimskih kongregacija, biskupa i svećenika) u kojem se nazire pokret koji proizlazi iz baze i penje se prema vrhu, kao i u svakoj demokraciji;
- 5) **progresivno nestajanje ontološkog i metafizičkog značaja sakramenta**, i sasvim sigurno, **smrt ispovijedi**, budući da je u našoj civilizaciji grijeh anakroničan i u naslijeđe nam je ostavio srednjovjekovnu strogoću prepunu biblijskog pesimizma.